Cooly Writer

Mijn korte tweede leven

Oriëntatie 3
Help Island 5
Idu 6
Een broer 7
Amsterdam 8
Enschede 10
Parijs 13
Geld 15
Hangplek voor jongeren 17
Vast in SL 20
Zara 21
Miss China Fairyfey 22
Duiken 24
Selina 26
Groningen 29
Diepgang 31
Doornroosje 37
Stoppen 39
Bouwen 42
Tekenen van verval 44
De zitkuil van Luuc 46
Hollands glorie 49
Ich versprach dir kein Rosengarten 51
B-party 53
Vliegen 54
Vleugels 61
Verwarring 65
Jurassic Park 68
Bonnie and Clyde 72
Steeds meer alleen 81
Laatste teleportatie 90

Oriëntatie

Ineens is het er, overal. Second Life, het tweede leven. Kranten schrijven erover. TV programma's brengen het onder de aandacht. *Intermediair* schrijft er een artikel over met prachtige middendoor gedeelde foto's van enkele bewoners, met links hun uiterlijk in het echte leven, real life, afgekort RL en rechts het uiterlijk van hun gereïncarneerde persoon, hun *avatar* in Second Life, SL.

Dat is op zich al een studie waard: die diepgekoesterde wens er anders uit te zien. Oud wordt jong, mollig wordt slank, schriel krijgt een stoere borstkas, kaal een haardos, keurig wordt ordinair, klein wordt groot en groot wat kleiner. De gemiddelde leeftijd ligt ergens midden in de dertig, nog net een stukje voor de mid-reallifecrisis.

En ze zoeken iets, ze willen op een of andere manier hun eerste leven verrijken. Door te zoeken naar echte dollars, naar sex, of gewoon naar een beetje geluk. Even alles wat je niet bevalt in RL achter je laten.

Meteen wordt door deskundigen gewezen op het gevaar van verslaving die dit spel met zich mee brengt. Want als je je eenmaal happy voelt in dat andere perfecte lichaam in die vrolijke wereld met gezellige mensen, die graag een praatje met je willen maken, wil je daar dan niet blijven. Wil je nog wel terug? Naarmate je meer vrienden krijgt ga je vaker je tweede leven in om ze te ontmoeten en de laatste nieuwtjes uit te wisselen of om gewoon gezellig met ze op een bankje bij een zwembad te gaan zitten of op een handdoek op het strand te gaan liggen kletsen. Over niets, of als het zo uitkomt een keer over een wat dieper onderwerp.

Nieuwsgierig geworden door al deze propaganda besluit ik het te gaan proberen. Ik wil die anderen wel eens ontmoeten, met ze praten, erachter proberen te komen wat hun motivatie is, wat hun plannen zijn.

Ik maak een account aan, kies als achternaam Writer, omdat ik me toch een beetje een schrijver voel, en omdat ik dat wel Cool vind kies ik Cool als voornaam. Maar daar is al iemand mij voor geweest. Mijn volgende keuze is Cooly, en zo word ik dan geboren als *Cooly Writer*. Beetje cool dus maar toch niet geheel van emoties ontbloot.

En dan het uiterlijk, wat wil ik zijn. De keuze valt op een wat verstrooid, studentikoos typetje met een wetenschappelijk verantwoorde haardos. Beetje Einstein, maar dan jonger zeg maar. Gekleed in het standaard City Chic kostuum: halflange broek, shirt en jasje met halflange mouwen en op blote voeten. Iemand die de handen al uit de mouwen gestoken heeft en wel eens wat wil gaan doen.

Na nog een tijdje frutselen aan het Second Life - DNA, de schuifjes voor korter of langer, dikker of dunner, meer of minder gespierd, waarmee je ongelooflijk gedetailleerd je lichaam en gezicht naar je hand kunt zetten, zit ik uiteindelijk lekker in mijn tweede vel en stap SL binnen.

Versuft kijk ik om me heen, terwijl achter mij onophoudelijk nieuwe avatars naakt uit de lucht komen vallen die even later gekleed vorm beginnen te krijgen. Ik sta in het midden van een vierdelig eiland, bij de bron van SL!
Op *Orientation Island* kun je de basisvaardigheden oefenen zonder door de gevestigde SL-bewoners uitgelachen te worden. En geloof me, er valt veel te lachen op Orientation Island. Met de pijltjestoetsen breng ik mezelf in beweging en probeer via een brug naar een van de vier eilanddelen te gaan maar mis de brug en beland in het water. Stug doorlopend kom ik aan de overkant weer boven. Ademnood bestaat niet en verdrinken evenmin. Doodgaan schijnt zelfs niet eenvoudig te zijn in SL.
Ik werk de vier onderdelen van het eiland min of meer af, leer bewegen, vliegen, communiceren en aan mijn uiterlijk prutsen. De rest zal later wel komen. Ergens boven op een kasteel leer ik een foto van mezelf te maken die ik trots per email naar familie stuur. Wat ze wel niet van me vinden, van die aandoenlijk onschuldige blik door een veel te grote bril onder een verwarde haardos.

Ze vinden me vooral een nerd! Nu ja, niets meer aan te doen nu. En ik wil hier eigenlijk wel eens weg, het echte tweede leven in.
Op mijn moeizame terugweg door het kasteel naar beneden vliegt een ongeklede vrouw over mij heen. Ik denk: zij weet vast de weg naar de echte tweede wereld, waar het allemaal gebeurt! Daar moet ik achteraan! Maar voordat ik ben opgestegen is zij al geroutineerd in de verte verdwenen. Het eruit vliegen lukt mij

niet. Er is een grens die niet gepasseerd kan worden. Ik word terugverwezen naar deze nu wel wat saaie leeromgeving. Maar ineens zie ik op een aanplakbord een manier om van het eiland af te komen: een teleportatie naar *Help Island*. Teleporteren, het zonder reizen van de ene plek naar de andere getransporteerd worden, gaat net als in *Star Trek*. Beam me up, please, Scotty!

Help Island

De verwachting nu in het echte tweede leven te staan komt niet helemaal uit. Ook op dit eiland ben ik weer in een beschermde omgeving. Ik slenter er een beetje rond, ga een tijdje op een bankje zitten kijken naar de andere nieuwkomers die hier eveneens doelloos ronddwalen. Er is werkelijk niets te doen. Op een bord in een park staat een sudoku puzzel, maar om die hier nu te gaan staan oplossen. Er is ook een strandje waar je voorwerpen op kunt bouwen die daar dan even blijven liggen. Maar hoe dat allemaal precies werkt wordt me nog niet echt duidelijk. Ik heb er ook helemaal geen geduld voor om dat nu uit te zoeken. Ik wil reizen, verkennen, ontmoeten, zien!

Rondkijkend ontwaar ik een winkeltje en loop erheen. Er worden wat gratis kleren en kapsels tentoongesteld, die je door ze aan te klikken in je reiskoffer kunt opbergen voor later gebruik. Nu al wordt duidelijk hoe zwaar en rommelig al die reisbagage van de avatars moet zijn. Die van mij is al een onontwarbare puinhoop. Op een stil plekje frutsel ik nog een beetje aan het uiterlijk en probeer wat van die zojuist gekregen kleren uit. Het is gênant om daar tijdens het verkleden zo in je blootje te staan, midden op het grasveld maar ja, er zijn geen fatsoenlijke kleedhokjes en och, niemand kent me hier.

Ik rust uit op een van de handdoeken aan het strand en overdenk mijn tweede leven tot nu toe. Stelt het wat voor, is het de moeite waard en wat zou het de moeite waard kunnen maken. Dat soort vragen gaat door mijn jonge en nog eenzame Einsteinhoofd. Ik sta op en loop naar een bankje waarbij een paar avatars met elkaar staat te praten. Ik vang flarden op van hun gesprek en vraag waar ze vandaan komen. Meteen zeggen ze het land van herkomst in RL en niet, wat je van een avatar zou mogen verwachten: ‘Wij komen van *Oriëntatie Eiland*, net als jij.’

Direct wordt mij duidelijk dat SL en RL helemaal geen gescheiden werelden zijn. Second Life is als je het goed beschouwt niet meer dan een poppentheater. Een arena met onderling interacterende speelpoppen. Maar de mensen die aan hun touwtjes trekken staan ondertussen boven het theater gewoon met elkaar te kletsen over hun eigen leven. Hier klopt iets niet. Eigenlijk zijn zij het die vriendjes willen worden, niet hun poppen.

Terwijl ik hierover zit na te denken dringt zich het Twentse woord voor een avatar op: *pupke*. Ik hoorde het voor het eerst in een Twentse regio-soap. Het werd geroepen door een man die steeds wanhopig toenadering zocht tot zijn echtgenote die hij door zijn eigen losbandige bestaan echter altijd weer bedroog, waarop ze dan weer boos de benen nam. ‘Pupke pupke,’ riep hij haar dan vergeefs na. Pupke, het is een koosnaam voor iemand waar we wel van houden maar waar we

toch niet helemaal bij in de buurt kunnen komen. Mijn pupke, Cooly Writer biedt vriendschap aan, aan de twee andere in de buurt, die de vriendschap accepteren. Op het vriendenlijstje van Cooly, maar ook van mij staan nu twee personen. Wij voelen ons rijk. Het tweede leven krijgt weer zin. Later zal ik ze weer schrappen. Ik heb ze nooit meer on line gezien. Veel nieuwkomers komen niet verder dan dit tweede eiland en houden het daarmee voor gezien of nemen gedesillusioneerd afscheid. Misschien zijn zij wel de verstandigsten.
Ik wil nu wel weg van *Help Island*. Er blijkt hier een duidelijke uitgang te zijn aangegeven. Een grote groene pijl wijst vanuit de tweede hemel naar een bord waarop je moet klikken als je hier weg wilt. Er volgt echter wel een waarschuwing: weet je zeker dat je dit veilige eiland wilt verlaten? Je kunt *nooit* meer terug, met de nadruk op nooit. Het lukt ze, ik kies voor de cancelknop en denk na. Moet ik hier echt niet eerst nog iets doen? Maar dan trek ik de stoute schoenen aan die inmiddels in mijn koffer zitten en druk op OK.
Second Life, here I come!

Idu

Ik schiet door de ruimte en land op een plaats, die veel weg heeft van een tuinpaviljoen, genaamd *Idu*. Er is een overdekt terras in de vorm van een kruis, met in het midden een verhoging waarop onophoudelijk avatars in een

roodgekleurde straal uit de hemel komen vallen waarna ze, soms staand op elkaars schouders, onwennig om zich heen staan te kijken. Ik loop voorzichtig een stukje door. Op mijn hoede. Dit moet het echte SL zijn, met echte, en dus misschien wel niet te vertrouwen bewoners. Ze staan in de meest uiteenlopende creaties in groepjes met elkaar te praten, zitten naast elkaar op bankjes in de tuin of lopen er, soms nog wat onhandig tegen elkaar aan botsend tussendoor. Het besef dat achter elke avatar een echt mens van vlees en bloed schuil gaat, die ergens op de wereld achter zijn computer zit met zijn vingers op de pijltjestoetsen en die vanuit het gezichtspunt van zijn avatar naar hetzelfde tafereel zit te kijken als ik, is overweldigend. Dit is niet zomaar een spel!
Ik loop het paviljoen uit, maar buiten is eenzame wildernis. Om de hoek staat een figuur voortdurend van vorm te veranderen. Kleren gaan uit en andere weer aan, en ik sta er ongegeneerd naar te kijken. Dit kan eigenlijk niet, en ik zoek de menigte weer op, kijkend op het kleine kaartje in de bovenhoek van het scherm om te zien waar de meeste groene puntjes zijn - elk puntje stelt een avatar voor - om daar dan heen te gaan. Opvallend is dat. Wat je in RL soms mijdt zoek je hier juist op.

Ik probeer met deze en gene een praatje te maken. De keuze met wie wordt sterk door het uiterlijk bepaald. Een woest uitziende mannelijke avatar, waarachter gemakkelijk een wat schuchtere man of wie weet een vrouw verborgen zou kunnen gaan, wordt toch liever gemeden. Aantrekkelijke gaan voor. En het moet gezegd, dat zijn de vrouwen in SL. Ze zien er betoverend uit. Maar in de ogen van de vrouwen zijn het meestal de mannen die het eerst in aanmerking komen om een praatje mee te maken. Zo wordt SL niets meer of minder dan een dertigplus disco. Door je avatar slim vorm te geven kun je je doelgroep kiezen. Zo blijk ik erg op het moederinstinct te werken. Cooly trekt moeders aan.
De voertaal van de meestal luchtige gesprekken is engels, totdat in de loop van het gesprek anders blijkt. Om me heen hoor ik ook Spaans, Duits, Italiaans en Nederlands.

Een broer

In de zaterdagbijlage van de Twentse Courant Tubantia staat een column over second life. Ondertekend door een toevallige naamgenoot Luuc Writer, verslaggever. Het lijkt me spannend hem hier te ontmoeten en ik stuur hem een Immideate Message, IM, te vergelijken met een telefoontje, waarin ik meedeel dat ik zijn stukjes lees en leuk vind. Hij reageert meteen. ‘Altijd leuk om lezers te ontmoeten,’ zegt hij. En waar ik nu ben. Ik heb werkelijk geen idee, ben net SL binnen komen vallen en vertel hem dat het er bij mij uit ziet als een tuinpaviljoen. Rechtsboven in beeld verschijnt eerst een uitnodiging om vrienden te worden en nadat ik dat bevestigd heb verschijnt er een blauw vlak met de uitnodiging ‘join

me in Saga,' en de keuze ja of nee. Spannend. Zal ik? En zo ja wat zeg ik dan. Met enige aarzeling druk ik op OK en wordt geteleporteerd naar een tropisch strand met palmbomen. Werken voor Tubantia op een tropisch eiland, je kunt het slechter treffen.
Voor mij staat Luuc, mijn derde vriend in SL. Niet dat ik hem herken, maar het staat op het naambordje dat boven zijn hoofd zweeft. Ik sta wat onwennig tegenover hem en we praten aftastend over luchtige onderwerpen. Veel hebben we elkaar nog niet te melden en al snel doet het probleem zich voor hoe je een gesprek op nette wijze weer afbreekt. Want netjes blijven we in SL. Ik zal daar nog veel truckjes voor leren, zoals: moet ff iets doen in RL, of ff koffie halen, of simpel zonder verdere uitvluchten: brb (be right back), maar dat had ik hier nog niet paraat. Dan schiet me te binnen dat ik inderdaad zo naar de zaterdag-trimgroep moet en zeg tegen Luuc dat ik even ga rennen. ' In RL?' vraagt hij. Ja inderdaad in RL. Ik zou ook niet weten hoe ik hier langs zijn strandje zou moeten joggen. Hij gaat straks zelf ook nog even zeg hij en is dan verdwenen.
Sta ik daar alleen op een verlaten tropisch zwemparadijs in een mij nog onbekende wereld. Waar ben ik? Kom ik hier nog wel weg? En hoe? Help!

Amsterdam

Er moet in SL een stukje Nederland zijn heb ik uit betrouwbare bron vernomen. Een stukje Amsterdam zelfs. Staande op Luucs strand zoek ik met het keyword Amsterdam naar een nieuwe bestemming en beland op het Damrak tegenover het Centraal Station. Nou ja, Damrak? Mooi uitgevoerd dat wel, maar om nou te zeggen dit is Amsterdam, nee. Toegegeven er is een voorgevel van het stationsgebouw en aan het andere eind staat het Monument op de Dam, met daartussen een straatje met aan weerszijden wat gebouwen en winkels. Verder zijn er nog wat zijstraatjes en een gracht met een brug. Het trekt wel avatars uit verschillende landen en van diverse pluimage aan. Welke buitenlander wil niet even voor een koopje naar onze hoofdstad.
Terwijl ik op het Damrak naar de passanten sta te kijken komt er opeens een man op enorme klompen aanlopen. Boven zijn hoofd lees ik dat hij Aage heet. 'Mooie klompen, Aage,' zeg ik tegen hem. 'Wil je er ook een paar,' zegt hij. Dat sla ik niet af natuurlijk. Altijd handig om ergens mee te kunnen opvallen. Hij biedt me twee objecten aan, *klomp links* en *klomp rechts*, en klost vervolgens met gezwinde pas weer verder richting monument.
Ik duik meteen nieuwsgierig in mijn klerenkast om te zien wat ik gekregen heb. Inderdaad twee klompen, en na wat proberen krijg ik ze aan. Het zijn de meest afzichtelijke grote gele schuiten die je je kunt voorstellen. Werkelijk geen gezicht. Maar ik voel me er toch een beetje in thuis. Ik klos verder in de richting van het monument op de Dam en passeer daarbij de vreemdste figuren en mooiste vrouwen.

Op een bankje bij het monument zit een wonderlijk uitgedost gezelschap te kijken naar de capriolen van een straatartiest die steeds van gedaante verandert. Ik vang flarden van hun gesprekken op in allerlei talen.
In de buurt van Amsterdam staat een rij huisjes met een echte gracht en zelfs een fiets met zeshoekige wielen, die geparkeerd staat tegen een amsterdammertje. Ik mis een bruggetje en loop met mijn klompen de gracht in. Hoewel ze groot zijn geven ze toch niet voldoende drijfvermogen en ik ga kopje onder. Weer op het droge probeer ik de fiets uit, maar ik kan er alleen maar op gaan zitten terwijl hij tegen het paaltje blijft staan. Zo blijf ik een tijdje de sfeer van de Lage Landen in SL opsnuiven.

Op de hoek van de straat zie ik bij een winkeltje waar gratis Amsterdamse kleren en posters worden aangeboden een vrouw staan die besluiteloos om zich heen kijkt. Ik loop naar haar toe. Ze vraagt wat ik ga doen. Ik stel haar voor samen de winkel in te gaan en we lopen wat onhandig naar binnen. Duidelijk twee nieuwkomers. Ik haal wat kleren uit de graaibak en een mooie poster met tulpen. Maar wat ik met dat laatste moet in SL is me een raadsel.
We nemen afscheid en ik ga weer terug naar Amsterdam en volg daar een stel dat in drukke conversatie is gewikkeld. ‘We moeten nu toch eens een net pak zien te vinden,’ hoor ik hem tegen haar zeggen, terwijl ik hen op enige afstand op mijn klompen achtervolg. ‘We worden gevolgd,’ zegt ze als ze mijn geklos heeft opgemerkt. Ik blijf er stug achteraan lopen, wie doet me wat in SL. Een net pak wil ik ook wel, en als zij het weten te vinden is dat mooi meegenomen. Kleren maken de SL-man.

Enschede

Luuc had me verteld dat er ook een Second Enschede bestaat. Ook dat bleek, net als Amsterdam, wat veel gezegd. Meer dan een ongebruikte hal van een textielfabriek is het niet. Maar dat geldt voor First Enschede eigenlijk ook. Wel is er nog een cafeetje bij met een dansvloer en een ruimte om te relaxen. Tussen de

hal en het café staat een bak met gratis klompen. Precies dezelfde die ik in Amsterdam van Aage gekregen heb. Kunst, om ze mij zo gul te geven!
Op de dansvloer zijn een stuk of vijf personen aan het hossen. Een van hen wil wel een gesprek met me aanknopen, maar ik heb dat niet in de gaten, druk als ik ben met het botsingsvrij navigeren van mijn avatar naar buiten.

Buiten staan twee koeien te grazen bij een paar tafeltjes met barkrukken. Ik neem plaats en drink in alle rust een Grolsch herfstbok. Vakmanschap blijft meesterschap ook in SL. Dan komt om de hoek een aardige dame aanlopen. Nog wat onvast ter been en hier en daar tegenaan botsend, alsof ze ook al aardig bekend is met de producten van de plaatselijke bierbrouwer, baant ze zich een weg tussen de koeien door naar het tafeltje waar ik zit. Ze probeert zich op een kruk te hijsen, maar ze valt er elegant een keer of wat weer vanaf op de grond, mopperend dat ze dat nog niet onder de knie heeft. Ze heet *Laudy* en spreekt Nederlands. Ze is net SL binnen komen strompelen.

Ik stel me aan haar voor, en vertel dat ik in Enschede woon. We bieden elkaar vriendschap aan. Als ze het zitten op de kruk voor elkaar heeft staan we beide op en lopen naar binnen, om daar weer op een kruk aan de tap te gaan zitten kijken naar de dansende vijf op de dansvloer. Een

van de danseressen, die mij even daarvoor had proberen aan te spreken zegt: ‘Oh, Cooly praat alleen met meisjes aan de bar.’ Dat is natuurlijk waar. Ik vind het al lastig genoeg, praten en dan ook nog dansen erbij is teveel gevraagd.

Even later zitten er meer aan de bar en wordt er wat informatie uitgewisseld. Laudy gaat proberen te dansen en ik ben zelf ook wel benieuwd hoe dat is. Ik heb nog geen idee hoe het moet, maar het wijst zich vanzelf. Je kunt het alleen maar aan- en uitzetten. Het dansen zelf stelt niet zoveel voor vind ik. Het bestaat voornamelijk uit steeds herhaalde spastische bewegingen die ik in RL niet graag zou maken.

Na een tijdje meld ik dat ik ermee ga stoppen met als smoes dat ik nog aan de studie moet. Een van de omstanders vraagt wat ik studeer. Ja daar kun je dan op wachten natuurlijk. *Paleontologie* zeg ik, op goed geluk. Iets beters schiet me zo snel niet te binnen. Even valt het stil... paleontolowat? Ik probeer kort uit te leggen wat het is, iets met fossielen, dat klinkt droog genoeg. ‘Oh, nou succes,’ is het antwoord en even later schiet ik terug naar het echte leven. Zo’n concrete vraag over RL, het blijft lastig als het je overvalt en je nog niet precies weet wat je wel en niet kwijt wilt. Ik studeer helemaal geen paleontologie want ik werk gewoon, maar bestudeer het wel een beetje als hobby. Kan bij nader inzien dus toch wel door de beugel vind ik.

Parijs

Van veel bekende steden is wel een speldenprikje in SL te vinden. Zo ook van Parijs. Dat wil zeggen alleen een stukje van de Avenue des Champs-Élysées. Die ziet er in SL uit als een straat met aan weerszijden een trottoir om te flaneren en wat winkeltjes, met aan het eind de Arc de Triomphe. Dat alles is gelegen midden in een verlaten lege vlakte.

Het is er niet druk. De enige avatars die er zijn zien er wel erg sjiek uit. Ze staan bij een grote luxe limousine. Heren in zwart kostuum, dames in dure baljurken met glinsterende diamanten en lange sigaretten. Ze gaan uit, maar waarheen? Dat is niet duidelijk, want verder is er hier niemand en is er niets te doen.

Bij de metrohalte Etoile kun je de trap af naar het perron. De metro staat klaar, met de deuren dicht. Rijden heeft geen zin, want de metrolijn gaat maar tot het einde van de straat. En bovendien is dit de enige halte.

Geld

Er gaat veel geld om in SL, maar ik krijg zoveel dingen hier gratis dat ik me afvraag waar je het voor nodig hebt. Anders is het natuurlijk als je hier niet slechts een bezoeker bent die gewoon thuis in RL in zijn bed kruipt. Als je hier een verblijfplaats nodig denkt te hebben, dan moet je land kopen of huren waarop je kunt bouwen en heb je bovendien nog maandelijkse kosten. En dan hebben we het over echt geld, echte dollars, waar de grootgrondbezitters dan weer stinkend rijk van worden. Second life wordt dan een soort piramidespel.
Maar de simpele ziel, second Jan Modaal, heeft eigenlijk helemaal geen geld nodig, hooguit voor een kleine aankoop, zoals een feestpakje voor koninginnedag voor vijf Lindendollars, dat bestaat uit een oranje T-shirt, oranje broek, oranje kroontje, oranje joint en een vlag om mee te zwaaien. Dat is geen geld om eens een keer volledig uit je dak te gaan.

Het blijkt wel mogelijk om op geringe schaal wat te verdienen. Dat werkt als volgt. Het probleem van heel veel mooi gebouwde plekken in SL is dat er geen hond meer naar toe wil. De SL-wereld is groot maar leeg, en dat is jammer van al die moeite die de ontwerper en bouwer zich getroost hebben. Ze hebben daar iets op bedacht: betaalde figuranten. Door te gaan zitten op een speciale stoel verdien je zomaar twee Lindendollar, iets minder dan een cent, per tien minuten, of je kunt er ook voor gaan dansen op een speciale plek op de dansvloer.
Vooral vrouwen, die wel graag een keer of wat tussen de kleren wil scharrelen hebben al snel ontdekt dat je, zij het mondjesmaat, op die manier wat geld kunt bemachtigen. Zo ook Laudy. Ze ziet me on line komen en nodigt me per teleport naar de disco *Alohas*, waar ze uitbundig hossend geld aan het inzamelen is. Ook bij mij druppelen nu de speelgoeddollars binnen.
Het swingt wel de pan uit hier. Ik maak maar eens een complimentje over haar elegante dansje, hoewel we allebei natuurlijk wel weten dat het programma dat gewoon buiten onze wil regelt. Tijdens het hossend geld verdienen wisselen we met voldoende terughoudendheid wat informatie uit over het echte leven. Over werk, woongebied, boeken, films, paleontologie, trilobieten en katten. En gato negro niet te vergeten, koud uit de koelkast. Want van kijken naar dansen krijg je ook dorst.

Hangplek voor jongeren

Een volgende keer dat we elkaar ontmoeten heeft Laudy een betere plek gevonden om geld te verdienen. Het zwembad van *Mikki Milo* in *Qinglong*. Hier kun je echt slapend rijk worden door op een bankje te gaan zitten, aan de rand van het zwembad te gaan liggen, of erin te drijven.

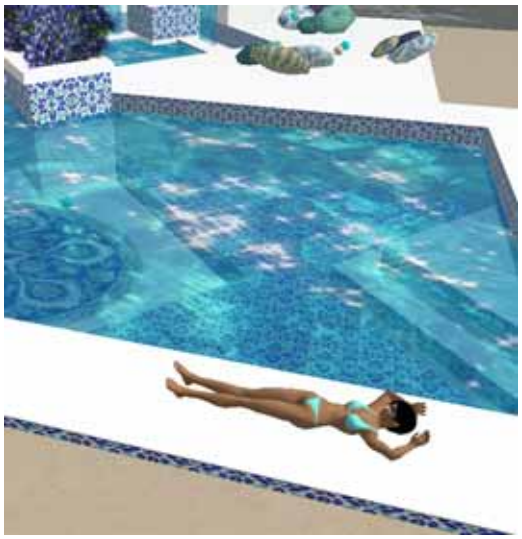

Dreigt de zon onder te gaan, dan is een druk op de knop voldoende om hem weer volop te laten schijnen. Enige voorwaarde om de vijf Lindendollar die elke vijf minuten onder de aanwezigen wordt verloot in de wacht te kunnen slepen is dat je lid moet zijn van de *Milo pool club*.
Het is een echte hangplek voor werkenden in RL. Op de computer van het werk starten ze SL op en nestelen zich dan ergens rond het zwembad waar ze vervolgens de meeste tijd niet aanspreekbaar zijn. De omgeving is rustig en belast daarom de computer van de baas niet zo erg. Zo af en toe moet er even iets geactiveerd worden om de zaak draaiende te houden. Dit kost in RL natuurlijk veel meer aan energie dan het in SL oplevert, maar dat mag de pret niet drukken. Tijdens de koffiepauzes wordt er wat meer gepraat, daarna is ieder weer in diepe rust aan het zonnebaden.

Laudy heeft op haar werk een Mac, waarop zware beeldapplicaties lopen. Regelmatig hoor ik haar foeteren als die Mac het weer eens niet meer trekt. Thuis heeft ze ook een Mac en nog een Windows PC. Daarmee kunnen de wat meer computerkracht vragende uitstapjes worden ondernomen. Best ook wel een nerd eigenlijk, die Laudy.
Ik zie dat Luuc weer on line is en nodig hem uit een kijkje bij onze hangplek op het zwembad te komen nemen. Hij verschijnt in een felrood shirt met zwarte vleermuizen erop. Ik herken zijn gezicht, zijn blonde, door de zon gebleekte haar en zijn reporters-brilletje en stel hem aan de mij inmiddels al bekende aanwezigen voor. Ik vertel erbij dat hij verslaggever is. Nixon, die hier een klerenwinkeltje heeft komt erbij zitten. Luuc is benieuwd hoe ze hier geld verdient en hoeveel. Het blijkt ongeveer twintig euro in de week te zijn, waarvoor ze

de hele dag bij haar winkeltje op het zwembad in de buurt moet blijven. Een groot deel van haar inkomsten komt dus gewoon uit de verloting. Als het niet beter wordt zegt ze dan stapt ze eruit.

Na wat vragen over en weer, vraagt Luuc plotseling naar onze leeftijden. Het wordt even stil. Hier wordt misschien toch een grens overschreden. De een na de ander komt met een getal, achtentwintig, tweeëndertig, ... Ik aarzel. ‘East is east and west is west and never the twain shall meet,’ flitst een gedicht van Kipling door mijn hoofd. ‘En jij Cooly, hoe oud ben jij,’ hoor ik roepen. Ik heb een time-out nodig. Het gaat hier toch om mijn avatar, mijn pop, en niet om de speler, om het spel en niet om de knikkers? Welke rol speel ik met Cooly. Hij ziet eruit als een promovendus van begin dertig.

Om uit dit dilemma te komen en nog wat tijd te rekken herhaal ik een opmerking die ik Laudy een tijdje terug hoorde gebruiken. ‘Ik moet even de kat uit de gordijnen halen,’ zeg ik. ‘Cooly drukt zich,’ hoor ik iemand zeggen. Ik trek me terug in een duister hoekje van het poppentheater en denk na. Maar de druk is te groot, ik ben eenendertig zeg ik tenslotte. Dan ben ik de oudste ben ik bang, zegt Luuc. Hoe oud dan, wil nu iedereen weten. Vierenveertig. Er volgen wat grapjes en een opmerking dat we er allemaal in elk geval hier jonger uitzien dan in RL.

Hierna gaat het gesprek weer over dingen die ons in SL bezighouden. Een vrouw met een overvolle vriendenlijst, die iets te enthousiast vrienden heeft gemaakt, vraagt wat er gebeurt als je eenzijdig een vriend uit je lijstje schrapt, of die ander daar dan een bericht van krijgt. Ik stel voor een proef te nemen en schrap Luuc uit mijn lijstje. Luuc merkt het niet, behalve dat ik nu ook uit zijn lijstje ben verdwenen. ‘En deed het zeer,’ vraagt iemand nog. Ik bied Luuc meteen daarop mijn vriendschap weer aan.

Nixon, de jongste en kleinste van ons kan niet zo lang stilzitten. We zien haar de vreemdste capriolen maken. Terwijl ze haar kast aan het opruimen is, probeert ze verschillende dansjes en animaties uit die ze daarin heeft opgeborgen. ‘Net Pippi Langkous,’ zegt Luuc, die oud genoeg is om dat te weten. Het gesprek kabbelt nog een tijdje door waarna de een na de ander met een smoesje het toneel verlaat. Ik filosofeer verder over die flinterdunne grens tussen RL en SL.

Vast in SL

De afgelopen maand heeft SL enorm aan populariteit gewonnen. Zelden kom je avatars tegen die in 2006 al geboren waren. De systemen van Linden staan onder hoogspanning. Regelmatig vlieg je er zonder waarschuwing uit en moet je opnieuw opstarten en dan kom je er vaak ook niet gemakkelijk meer in. Ook de animaties verlopen tergend langzaam. Dat kan tot gevolg hebben dat je jezelf niet meer kunt teleporteren en tot nader order vastzit op de plek die je zo graag zou willen verlaten. Het zwembad bijvoorbeeld, als je al bruin genoeg gebakken bent of door de drukte toch niet voldoende meer in de prijzen valt.
Laudy was het zat en wilde wel weer eens uit haar dak in de disco om met een ander soort zweet wat dollars te verdienen. Ze doet een poging tot teleportatie maar die mislukt. Wat nu, opnieuw inloggen zal waarschijnlijk ook niet lukken en dan staat ze er helemaal buiten. Maar er is hoop: Luuc is on line. Ik vraag hem of hij ons misschien kan teleporteren. Als duwen niet lukt, lukt het misschien wel met trekken. Luuc teleporteert mij naar een strand, dat erg lijkt op dat waar ik hem het eerst heb onmoet. Maar het stikt van de stranden met ondergaande zonnen in SL. Ik teleporteer Laudy vervolgens achter me aan.

We overvallen Luuc, want er staat een schoonheid bij hem. Ze staat elegant een beetje op haar naaldhakken in het mulle zand te dansen. Luuc stelt haar aan ons

voor als zijn vriendin van het eerste uur, of van de eerste minuut zelfs. Beetje gênant vinden we het wel om zo bij hem binnen te vallen, maar hij had ons geteleporteerd, dus zal hij er wel niet mee zitten. Later vraag ik hem nog eens hoe het met zijn vriendin gaat. ‘Met welke,’ vraagt hij. Dus ik bedoel maar... Ze lopen wat verder weg zodat we hun conversatie niet meer kunnen horen.
Er staat een huisje leeg op het strand. Luuc loopt er met zijn vriendin omheen en probeert de deur, die wel open wil. Maar ze gaan er toch niet in. Zij vraagt Luuc of hij een strandhuis wil huren. Maar het antwoord vang ik niet meer op. Laudy vertrekt weer, zij wil gezelligheid om zich heen en vindt het hier een saaie boel. Ik loop alleen naar het huis en ga erin rondkijken. Door de ramen zie ik Luuc en zijn vriendin weglopen voor een strandwandeling. Daar sta ik dan, alleen in een huis aan het strand, dat gehuurd kan worden. En als je dat zou doen, wat dan denk ik. Vrienden uitnodigen voor een drankje of een barbecue of erger? Het zal op veel plaatsen in SL wel gebeuren dat is zeker. Maar daarna? Alleen is alleen, ook in een eigen huis, met alle denkbare luxe, in SL. Het is net het echte leven.

Zara

Zara, de andere SL-verslaggeefster van Tubantia zou zo af en toe toch ook in SL aanwezig moeten zijn. Maar ik tref haar nooit. Wel Luuc, maar nooit samen met Zara. Ik vraag hem er wel eens naar, maar hij zegt dat ze onafhankelijk van elkaar in SL op zoek zijn naar nieuws. Even denk ik nog dat hij voor beiden speelt, omdat je soms als man en dan weer als vrouw gemakkelijker aan nieuws zou kunnen komen.
Maar dan ineens: Zara is on line! Ik stuur haar meteen een boodschap voordat ze weer uit het zicht verdwenen is. Ze antwoordt direct, maar ze is nog even bezig met een sollicitatie bij Randstad. Ik denk met mijn stomme kop dat ze echt bij Randstad in RL aan het solliciteren is en dus binnenkort wel zal stoppen met de stukjes in de krant, en vraag nog of dat niet zielig is voor Luuc. Maar ze is ervan overtuigd dat Luuc zelf zijn boontjes wel kan doppen. ‘Ja, daar is hij eigenwijs genoeg voor hè,’ laat ik me onvallen. ‘O, je kent Luuc,’ vraagt ze veelbetekenend.

Over een kwartiertje is ze wel klaar en dan kunnen we even praten. Vol verwachting klopt mijn hart. Om negen uur haalt ze me naar de vestiging van Randstad in SL.

Het wordt me nu pas duidelijk dat ze hier in SL een baantje zoekt en niet in RL. Het is soms ook best verwarrend. Zara blijkt een niet al te grote avatar, gekleed in de kleuren van de Nederlandse vlag: een klein rood kaboutermutsje op haar witte haar boven een korte blauwe rok. ‘Je ziet er grappig uit,’ zeg ik wat moeilijk, en verzeker haar dat ik dat als een compliment bedoel. ‘Wel een beetje veel Urbanus hè?,’ vindt ze zelf, ‘met die muts,’ voegt ze er ter verduidelijking aan toe. Ze vertelt dat ze haar bij Randstad in SL drie baantjes hadden aangeboden. Een ervan was boerin. ‘Dat lijkt me echt iets voor jou,’ zeg ik en ik geef haar een paar klompen.

Miss China Fairyfey

Bij het zwembad van *Mikki* danst een prachtige oosters geklede dame. Ze draait rondjes op de gekleurde lichtstralen van de schijnwerpers boven de ronde dansvloer naast het bad. Ondertussen voert ze een gesprek met een vriendin, waarbij steeds haar in het Engels gestelde zin automatisch in het Frans wordt vertaald. Ik zie dat een tijdje aan en vraag haar dan hoe dat zit. Ze vertelt dat ze over een *babbler* beschikt die de vertaling voor haar regelt. Die lijkt een beetje op de *Babelfish* uit de *Hitchhikers Guide to the Galaxy*. Ik krijg er een van haar. Ze vraagt of ik weet hoe die werkt. Ik heb nog geen idee en neem me voor om het later in afzondering nog maar eens rustig uit te proberen.

Als ik haar goed bekijk zie ik dat haar ogen een beetje scheef en spleetvormig zijn. Tikkeltje Mongools. Typisch een chinees denk ik en ik vraag haar ernaar. Ze zegt dat ze uit Peking komt en een tijdje in Duitsland heeft gewoond. Nu zit ze in Londen. Ik vertel wat over mijn reis met rugzak van een paar jaar terug in mijn eentje door China in RL en we wisselen ervaringen uit over Chengdu en Guilin.
Na een tijdje doen we pogingen om in elkaars vriendenlijstje te komen, maar dat valt niet mee. Je moet daarvoor op het poppetje van de ander klikken en daarna kiezen voor 'add friend'. Onze avatars gaan echter zo wild op de dansvloer te keer dat ik er steeds weer net naast zit. Je zult maar per ongeluk een verkeerde vriend kiezen! Het lukt haar als eerste en we staan in elkaars vriendenlijstje. Leuk om later nog eens over China te kunnen praten, en ook handig natuurlijk als ik er met die vertaalmachine niet uitkom.

Ik laat me nog ontvallen dat ze er een beetje uit ziet als miss China en zeg in verkorte vorm, met een s te weinig: 'Mis China.' 'Me too,' zegt ze en verdwijnt met een mysterieuze oosterse glimlach. Mooie vergissing.
Ik loop van de dansvloer terug naar een van de bankjes, waarop inmiddels een pas in SL gearriveerde vrouw heeft plaatsgenomen. Ze heet Loulou, komt uit Luxemburg en lijkt me daarom een geschikte kandidaat om de vertaalmachine die waarschijnlijk nog op Frans staat ingesteld mee uit te proberen. Het is nog wel een gedoe om het ding aan de praat te

krijgen. De knoppen spreken niet helemaal voor zich, maar uiteindelijk komt er iets uit dat voor Frans door zou kunnen gaan. Ik zeg het in het Nederlands en de babbler herhaalt het in een bij het Luxemburgs gebied passend steenkolen-Frans. Loulou zegt dat het wel een beetje klopt, maar dat het toch wel vaak erg vreemd Frans is wat eruit komt. Ik zet hem uit en we praten verder in het Engels en later in het Duits. Kleine landen grote talenknobbels.

Duiken

Fairyfey, die ziet dat ik on line kom stuurt me een berichtje waarin staat dat ze met haar vriendin aan het duiken is. Of ik zin heb om even langs te komen voor een frisse duik tussen de visjes en de koralen. Dat sla je niet af natuurlijk. Beam me up miss China!

Ik land in een klein dorpje, *Hukilau Village*, aan het water. Er is een winkeltje waar je gratis een duikuitrusting kunt krijgen. Verder is er een scheepswrak, een brug die naar een strand voert met een hangmat en wat strandstoelen. En verder nog een bar.

Ik ga de winkel binnen en wijs een roze duikuitrusting aan. In mijn inventory zitten nu heel veel duikspulletjes die ik een voor een aandoe. Luchtflessen, gewichtsgordel, dieptemeter, bril, flippers. Te gek! Ik trek het allemaal aan, tik op de luchtflessen en de luchtbellen vullen de winkel al. Te vroeg, want ik moet eerst nog in het water zien te komen bij de twee dames.

Als ik de winkel ben uitgeflipperd stijg ik op, richting kust en laat me daar vanaf enige hoogte in het water plonsen. Me oriënterend op de kaart zie ik voor me de twee groene stipjes van beide vriendinnen en ik zwem naar ze toe. Het is prachtig. Ik zwem tussen koralen en een school vissen door en zie de dames dan op de bodem staan tussen het zeewier. ‘We gaan hier dansen,’ zeggen ze en weldra staan ze met hun flippers op de maat van een niet hoorbaar muziekje het zeewier plat te trappen. Ik zwem eerst nog maar eens een beetje rond om te kijken wat er allemaal nog meer te ontdekken valt. En ja, er is een schatkist! En die kan ook open. Er zit alleen niks in en de bedoeling van het geheel wordt niet duidelijk.

De dames blijken inmiddels al weer op het droge te staan, bij de bar natuurlijk, en nuttigen een cocktail terwijl ik verwoede pogingen doe om ook uit het water te komen. Ik zit steeds ergens onder en kan niet verder omhoog. Maar ineens lukt het toch, en als ik weer bovenkom zie ik door mijn druipende bril nog net hoe miss China zich op elegante wijze van droge kleren voorziet. Ik doe mijn duikspullen uit en loop over de brug in hun richting. Beide liggen na te hijgen van de onderwaterdans op een hangmat. Ik trek vlug en onopvallend mijn camera, plaats die boven de hangmat en leg het elegante tafereel vast. Je zou het zo kunnen inlijsten. Avatars in SL kunnen echt mooie composities opleveren. Misschien een nieuw beroep voor mij hier? Toch eens vragen bij Randstad.
Ik ga op een handdoek aan het strand liggen kijken naar de zonsondergang, en we praten nog wat na over de duikervaring. Ze gaan er weer vandoor. Ik draai me op het scherm nog eens om, om de kijken hoe ik er van de voorkant uitzie en zie tot mijn schrik dat ik al die tijd nog met mijn zwembril en mondstuk opgezeten heb. Die meiden hebben dat natuurlijk wel gezien, maar er niets van gezegd. Vrouwen!

Om het een beetje goed te maken neemt Fairyfey me die avond mee naar de *Caribbean Breezes Jazz Club*, aan de kust met zicht op weer een ondergaande zon. Ze heeft voorkeur voor iets klassiekere muziek en dans. Mogelijk is ze ouder in RL dan ze hier lijkt. Ik zit thuis met mijn benen op een stoel en een glas in de hand naar deze door de computer geanimeerde dans te kijken. Op hetzelfde moment kijkt waarschijnlijk vanuit Londen een voor mij onbekend persoon naar hetzelfde schouwspel. Chinees, man of vrouw? Wie weet. Het ziet er in elk geval elegant uit en de muziek is goed.

Selina

Bij het zwembad ligt een nieuw aangekomen, wel erg mager uitgevallen vrouwelijke avatar te zonnen. Ik zoek een plekje onder de zon op een van de handdoeken. We liggen op praatafstand en ik vraag haar waar ze vandaan komt. Ze is Duitse en ze wil in zaken gaan en geld verdienen. Ze woont ergens in noordoost Duitsland. 'Mehr wird nicht verraten,' voegt ze er nadrukkelijk aan toe. Ze bewaakt haar grenzen, dat is goed. Wel laat ze zich ontvallen dat ze liever niet over haar echte leven praat omdat dat niet zo prettig is. Maar ze is er zo vol van dat ze het toch niet echt kan laten om me er wat van te vertellen.

Ze blijkt gescheiden te zijn en een kind van nog geen twee jaar te moeten verzorgen dat nogal geregeld ziek is. Ze zoekt nu zelfstandigheid en wil dat oefenen in SL. In RL is ze op zoek naar een baan als Ernährungsberater en dat valt tegen omdat ze als diplom Ökotrophologin het steeds verliest van de goedkopere diëtistes. Een beetje zielig geval waarvoor het gevaar van verslaving aan deze virtuele wereld levensgroot is. Het boeit me.

Ik houd contact met haar via het vriendenlijstje. Omdat haar Engels niet al te goed is praat zij Duits en ik Engels. Maar op den duur is dat zo onnatuurlijk dat ik maar op Duits probeer over te stappen. Zo leer ik ook nog wat.

Op een avond, als ze weer on line komt nodig ik haar uit voor een bezoekje aan Amsterdam. Ze dacht eerst dat ik het echte Amsterdam bedoelde want ze wist niet dat het in SL bestond, maar begrijpt het dan en beantwoordt mijn teleportatieverzoek. Ze landt voor me op het Damrak. Ik ga haar voor in de richting van het Centraal Station en daarna lopen we terug naar het Monument op de Dam. Ze kent het niet, en vraagt waar het in het echt voor dient. Ik vertel haar dat het een oorlogs-monument is dat ook dienst doet als hangplek. Omdat daar genoeg te beleven en te bekijken is laat ik haar alleen achter en vraag later bij het zwembad hoe het haar bevallen is.

Nu ik me eenmaal in een gidsrol heb begeven lijkt het me leuk haar nog een keer mee te nemen naar het duikeiland. We lopen samen het duikerswinkeltje in, zoeken een uitrusting voor haar uit en hijsen ons in de duikpakken.

Ze flippert nog wat onwennig voor mij de winkel uit en even later plonsen we het water in. Ze is onder de indruk van de prachtig uitgevoerde onderwaterwereld. Verrukte uitroepen in het Duits over wat ze er ziet. Terwijl ze nog aan het rondzwemmen is probeer ik al vast weer heelhuids uit het water te komen, maar ook nu zit ik weer voortdurend vast onder overhangende rotsen en bruggen. Eindelijk lukt het en ga ik over de brug naar het strand om op te drogen. Ik hoor dat ze dezelfde problemen heeft om eruit te komen en help haar een handje door haar naar het strand te teleporteren.

Liggend op een ligstoel aan het mooie strand bij de vuurtoren wordt haar echter niet veel rust meer gegund. Haar zoontje roept haar vanuit RL.

Selina is vaak en lang in SL en in haar situatie is dat een slecht teken denk ik. Als ik op een dag terugga naar Idu om nieuwkomers te ontmoeten, zie ik haar volkomen onverwacht weer staan, bij het tuinpaviljoen, een beetje buitenaf, terwijl ze bezig is iets aan haar uiterlijk te veranderen. Ook zij is misschien nieuwsgierig naar nieuwkomers, om ze te ontvangen, te begeleiden of er zaken mee te doen, nu ze nog niet zijn ingeburgerd. Een Chinese man, die net is gearriveerd staat van dichtbij ongegeneerd toe te kijken. Als hij geen reactie krijgt loopt hij van ons weg. Selina laat wat meer los over haar problemen en ik nodig haar daarom uit voor een etentje vanavond. Dat lijkt haar wel wat, maar niet te vroeg, want ze moet zich nog 'geschikt machen' in SL en natuurlijk ook nog haar kind verzorgen in RL.

Ik reserveer een tafel bij de *Moonglow Ballroom* in *Nakgol*. Het is een verhoogd terras aan zee met een halfronde uitbouw waar twee tafels gedekt staan. Een ervan is al bezet, bij de andere nodig ik haar zo elegant mogelijk uit plaats te nemen en ga dan zelf zitten. Ik ben voor deze gelegenheid helemaal in zwart kostuum gestoken. Wat een nette jongen toch die Cooly. Voor de zekerheid vraag ik haar of ze de belichting ook op zonsondergang heeft staan, zodat we dezelfde ervaring kunnen delen. Niks is hier te gek. Zodra we zijn gaan zitten neemt de computeranimatie het over en regelmatig wordt er door onze poppetjes iets op het bord gesneden en vervolgens naar de mond gebracht. Maar er ligt niets op het bord en we hebben ook geen bestek in de hand.

'Was essen wir dan eigentlich,' vraagt Selina. Ik weet het werkelijk niet en zeg 'luft'. Nu dat had ik beter niet kunnen doen, want als we opstaan gaat de animatie volledig met me aan de haal. Ik vlieg de lucht in als een losgelaten ballon, Selina verbaasd beneden achterlatend. Na veel tuimelingen kom ik uiteindelijk weer voor haar voeten terecht, maar een stuk kleiner dan eerst. Volgepompt met lucht en vervolgens leeggelopen denk ik. Ze komt niet meer bij van het lachen en past snel even haar lichaamslengte aan mijn kleinere maat aan.

Bekomen van de schrik laten we ons door verschillende ballroomballen verrassen. Bij een van de voorgeprogrammeerde dansen voer ik steeds een volledige spagaat uit. Ik wist niet dat ik het in me had. Met een slowdance tot besluit, om de gemoederen tot bedaren te brengen, houden we het beide voor gezien.
Een wat trieste vrouw even aan het lachen gekregen. Geen slechte zaak.

Groningen

Je vervelen in SL, het kan. Lamlendig hangen we op het bankje bij Mikki's zwemparadijs. Ieder heeft zijn werk en er wordt veel gezwegen. Zo af en toe een opmerking als je er even bent, maar dan is de ander er net weer niet. Wij werken hard en de avatars vervelen zich te pletter. Nixon kijkt afwezig voor zich uit. Laudy is niet aanspreekbaar en werkt zich suf om een deadline voor een krantje te halen.
Alleen 's avonds, tegen een uur of elf, als je nog even wilt zien wie er is - en we zijn er dan allemaal omdat we dat allemaal willen - is er tijd om nog wat te ondernemen. Maar ja, wat. Inspiratie ontbreekt en niet alleen de avatars maar ook hun baasjes zitten er lamlendig bij. Ik vraag Laudy, die zelf uit het hoge noorden komt of ze ook weet of Groningen in SL bestaat. Ze zoekt het meteen op en vindt twee plekken waar, in de omschrijving iets over Groningen wordt vermeld. Actie!

De eerste plek is een verlaten pleintje met kinderkopjes. De Martinitoren is er wel, maar als achtergrondplaatje. Je kunt er niet eens uit verveling afspringen. Ook de ingang van de Prinsentuin met die beroemde zonnewijzer is er, maar dat is het dan. Uitgestorven dat Groningen! Geen avatar te zien behalve wij tweeën. Dit geldt voor al die prachtige nagebouwde maar verder saaie plaatsjes.

We gaan naar de tweede plek waarin Groningen wordt genoemd. Het is een dancing, die absoluut niets met Groningen te maken blijkt te hebben. Er zijn een paar duistere figuren aan het dansen, waaronder een met een felgroene haardos die direct op Laudy afstevent. Hij blijkt in staat haar te kunnen vasthouden om haar een oneerbaar voorstel te doen. ‘Nee ik heb hoofdpijn,’ hoor ik haar zeggen. Ik heb mijn klompen aan en kan dus niet zo snel te hulp schieten. Laudy wil op dit moment ook wel klompen om er minder aantrekkelijk uit te zien, maar het lukt me niet zo snel om ze haar te geven. Ik ben nog niet zo bedreven in de belangrijke basishandelingen die het leven in SL zo plezierig kunnen maken.
De enige remedie tegen het groene gevaar is nu dat ik zelf wat dichter bij Laudy ga dansen en dat werkt. Het werkt hier net als in RL. ‘Dat is weer eens wat anders dan op een bankje zitten hè,’ zegt ze als het groene gevaar geweken is.

Diepgang

Het is opvallend lastig om in SL iets te vinden waar wat meer diepgang in zit. Mooie plekjes worden nauwelijks bezocht. De groene stipjes zoeken elkaar op in de dertigplus disco’s die daardoor stijgen op de lijst van veel bezochte plaatsen en daardoor nog weer meer worden bezocht door zich vervelende avatars.
Ook Luuc beklaagt zich hierover. In zijn stukje in de zaterdagbijlage schrijft hij: ‘Als ik niet oppas is de enige diepgang die ik de afgelopen weken in SL heb

beleefd een diepzeeduik met Cooly Writer (geen familie).' Dat is drie keer de spijker op de kop in één zin. In SL draait het uiteindelijk steeds weer om dezelfde oppervlakkigheden als in RL: kleren, flirten en relaties. Ieder initiatief om ergens iets moois neer te zetten wordt ontmoedigd door gebrek aan bezoekers. Met mij als duikinstructeur – dat beroep heb ik mezelf maar aangemeten nu hele hordes krantenlezers me in SL weten te vinden – kan tussen de vissen en koralen echter wel volop van diepgang genoten worden, waarbij de diepte zelfs op het duikhorloge kan worden afgelezen. En tot slot: Luuc en ik zijn ondanks onze zelfde achternaam geen familie.
In SL kan alleen maar gekozen worden uit een vaste lijst met achternamen, waarvan Writer er een is. Er is dus wel enige verwantschap omdat we ons beide, zoals Luuc het in zijn profiel uitdrukt, een beetje een schrijver vinden. En dat geldt misschien wel voor alle Writers. Opgepast dus.

Na Selina is Laudy mijn eerstvolgende duikklant. Het ritueel herhaalt zich. Ik leid haar naar de duikshop, ze kiest de roze duikset en kijkt verbaasd hoeveel ze krijgt. We trekken de spullen aan en gaan het water in. Alles zit nog steeds op dezelfde plaats. Het zeewier, de koralen en zelfs de school vissen, maar wel komt er nu een echte haai aanzwemmen. Ik zie hem ook! Noodkreet van Laudy: 'Je kunt hier toch niet doodgaan hè,' vraagt ze, met het angstaanjagende verhaal van de moord op Luuc nog vers in het geheugen.

Die moord op Luuc, dat was een verhaal apart. In de krant schreef hij dat hij terroristen had ontmoet die al dat platte geklets in SL maar niks vonden en er graag een bommetje tussen wilden gooien. Of ze Luuc konden inlijven, maar dat wilde hij niet. Luuc werd toen uitgenodigd om naar een bepaalde plaats te komen en werd daar onder vuur genomen en was dood. Nu is doodgaan in SL minder dramatisch, je wordt alleen maar teruggestuurd naar het allereerste eiland en kunt van daaruit SL weer gewoon binnenwandelen, maar toch, het had hem aangegrepen.

De haai verdwijnt weer en het gevaar is geweken. Om niet uitgelachen te worden probeer ik alvast weer boven water te komen en dat lukt in één keer. Laudy zwemt nog een tijdje rond maar de computer van de baas trekt het niet zo goed en ik hoor kreten als: ‘even die Mac op z’n donder geven,’ en ‘ik ga nu die Mac door de glimmers gooien.’ Om te voorkomen dat ze aan stress ten onder gaat en haar baas nieuwe windows moet bestellen haal ik haar naar boven en zet haar veilig op het strand.

Als we de uitrusting afdoen zeg ik wel dat ze ook het mondstuk en de bril af moet zetten. Mannen zeggen zoiets wel! We rusten uit in een hangmat, maar omdat dit op het werk tot problemen kan leiden stappen we daar maar weer uit. Ze vliegt een stukje rond het eiland en de vuurtoren en vindt het mooi.

Maar het werk wacht weer en heeft de volle Mac-capaciteit nodig. Met een groet verdwijnt ze in de verte. Ik houd RL hier op dit mooie strand voor gezien en droom weg in een pijlloos diepe slaap met zoete tropische dromen.

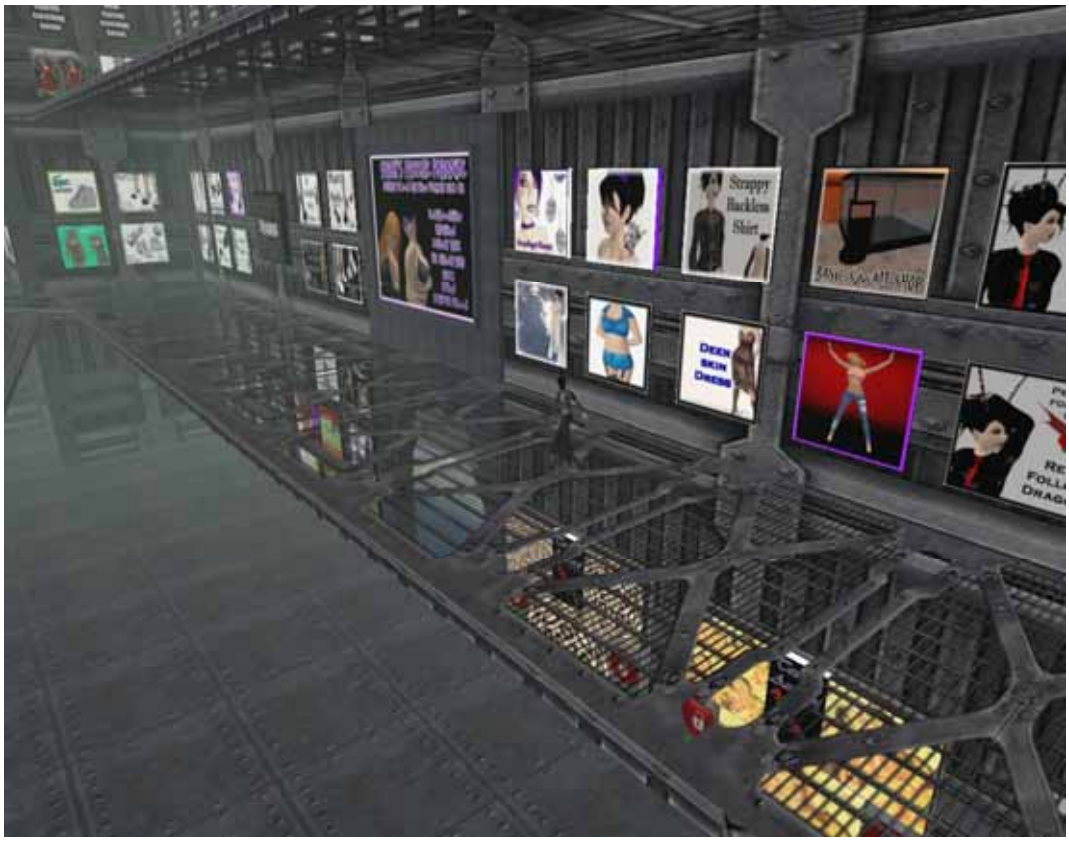

In mijn omzwervingen door de uitgestrekte wereld van SL kom ik bij toeval in een grote vierkante winkel met twee verdiepingen, waarin een ijzeren trap mij naar een balustrade brengt, die rondom een vierkante opening ligt. De vloer is van gevlochten metaal. De winkel is volgestouwd met kleding. Omdat Laudy me laatst liet weten dat ze nodig eens wat nieuws wilde sein ik haar dat hier wel iets te vinden moet zijn en teleporteer haar hiernaartoe. Het is grappig om te zien hoe enthousiast een vrouw wordt in zo'n grote virtuele winkel. Driftig dribbelt ze heen en weer over de vloer van gaas, en stopt overal even om te kijken.
Ze blijft staan bij een doos met vleugels, wel het laatste waar ik aan gedacht zou hebben, en meet er zich een paar op de rug aan. Ze is nu net een vleermuis, maar ik houd wijs mijn mond. Ze ziet het zelf wel zitten. 'Nu nog een bijpassend setje opzoeken,' roept ze verrukt. Ik zie haar de hele overloop langs struinen maar wacht niet langer op het resultaat.
Inmiddels zie ik Luuc en Zara tegelijk on line komen. Ik vraag Luuc waar hij is. Hij zegt dat ze achter de verkiezingskaravaan in SL aanzitten van Hillary Clinton en hij teleporteert me naar hen toe. Ik zie een poster met het spontaan lachende gezicht van Hillary met de 'kies mij toch' blik, met daarvoor de karavaan, die uit

precies één persoon bestaat. Daarvoor, om het hardst typend, Luuc en Zara. Drie wild typende mensen, verwikkeld in een voor mij niet te volgen verkiezingsdebat. Ik merk nog terloops op dat het de redactie van Tubantia wel lijkt, al dat getyp, maar dat komt als grapje helemaal niet over. Zo druk zijn ze met het vergaren van het nieuws. En dat moet ook, het is hun vak.

Inmiddels is Laudy uitgeshopt en vraag waar ik ben. Ik denk nog dat ze het misschien leuk vindt om dit mee te maken en teleporteer haar. Verwonderd kijkt ze in het rond en zegt dan: ‘gaap... , ik stem toch niet op haar,’ en in een wolkje van stipjes verdwijnt ze weer uit het zicht naar dancing *Aloha’s*, nog voor ik naar de nieuwe kleren heb kunnen informeren. Ik heb hier ook niet veel te zoeken en ga er ook maar vandoor, achter haar aan om de nieuwe aanwinst te bekijken. Even daarna komt Luuc er ook binnenvallen. ‘Sorry van daarnet hoor,’ zegt hij en begint woest om zich heen meppend op de dansvloer tekeer te gaan. ‘Doe je wel voorzichtig, Luuc, de krant kan je nog niet missen,’ probeer ik nog. Bij haar vleermuisvleugels heeft Laudy een zwarte jurk gevonden. Ook het haar zit nu totaal anders en is vleermuiszwart. Geheel incognito slaat ze ons ongenadig met haar vleugels om de oren.

Doornroosje

Luuc en Laudy zijn naar het kasteel van Doornroosje geweest. Een project van een stel maffe Belgen, waarschijnlijk studenten. Voor hen een oefening in het bouwen en programmeren van allerlei grappen. Ze hebben daarvoor de groep *Roosje* opgericht, waarin ze met veel plezier overleggen over de nieuwste plannen, waar ze vervolgens zelf van in een deuk liggen. De volgende dag ga ik er ook kijken en tref het groepje lachend aan voor het kasteel. Ik vraag of ze Luuc kennen. Ja die hadden ze hier gisteren gezien. Ik loop de poort van het kasteel binnen en kom in een hal met een erg moeilijk te nemen trap naar boven. Er is te weinig ruimte om te manoeuvreren. Als je eenmaal voor de trap staat sta je tegelijk met je rug tegen de muur en kun je jezelf niet meer zien omdat de camera dan buiten staat. Een echte Belgenmop. De hele tijd val ik van de trap en probeer het opnieuw. Eenmaal boven zie ik een paar deuren. Achter een ervan is een martelkamer, met een galg, met daarbij als keuzemogelijkheid een knopje ‘hangen’. Ik denk er wel eens over om te stoppen met SL, maar of dat nu op deze manier moet, dat weet ik nog niet en besluit een hulplijn in te zetten. Ik bel Luuc en vertel hem waar ik ben en hoop dat hij me naar Doornroosje kan loodsen. Misschien kan dat alleen via die martelkamer. Hij is deskundige en ik vraag hem daarom: ‘ik kan me ophangen, is dat verstandig?’ ‘In RL of SL,’ vraagt Luuc, ook nog in de ban van de Belgenmoppen. Hij weet het niet, gisteren was die

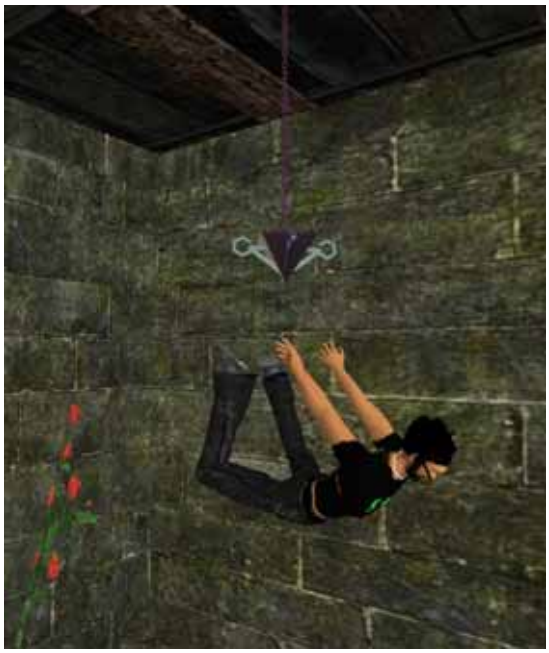

martelkamer er misschien nog niet. Ik vraag het Laudy, die er gisteren ook bij was en ze zegt eraan te komen om me te helpen Doornroosje te vinden.
Nieuwsgierig klik ik toch op het knopje 'hangen' en hang even later niet aan de galg maar aan het plafond, aan handen en voeten gebonden met onzichtbare kettingen (die waren nog niet af) en met het hoofd naar beneden. Ik zie Laudy de deur binnenkomen. 'Wat doe jij daar nou,' vraagt ze verbaasd. Nee dit kon ze zich ook niet herinneren. Ik maak me weer los en samen vervolgen we de zoektocht door het kasteel naar boven, waar Doornroosje op een zolder-kamertje in diepe slaap op bed moet liggen. Ik ben erg onhandig en telkens als ik achter haar aan door een deur wil klapt die net voor mijn neus dicht. Na een laatste trap en een luik, dat ook net weer dichtklapt staan we in de buitenlucht bovenop de toren van het kasteel, waar nog een kamertje is. Inmiddels is Luuc ook gearriveerd. Hij komt gewoon aanvliegen en landt vakkundig bovenop de toren. Geen gemartel langs trappen en dichtslaande deuren en luiken. We gaan het kamertje binnen en daar ligt ze dan, Doornroosje. Ik kan erbij gaan liggen en doe dat graag. Bekaf van al dat geklim.

Een van de Belgen voegt zich bij ons en vertelt nog wat over de nieuwste plannen. Een ervan is dat wie naast Doornroosje in bed gaat liggen automatisch naar de martelkamer zal worden geteleporteerd. Ik sta snel op, je weet het nooit met Belgen.

Stoppen

Naarmate we elkaar als groepje bij het zwembad vaker tegenkomen worden er druppelsgewijs meer gegevens over RL uitgewisseld. Dit is niet te voorkomen. Waar moet je het anders over hebben. Natuurlijk kun je het hebben over mooie plekjes en leuke dingen in SL, maar terwijl je avatars daar rondstruinen of op de dansautomaat gaan zit je er maar naar te kijken en moet de tijd toch met iets anders gedood worden. Anders is het wanneer je met je avatar ergens een rollenspel gaat spelen in een kasteel in *Avalon* of in een setting van *in de ban van de ring*. Of bij een schaakclub een partijtje gaat spelen.
De meesten wroeten dus geleidelijk dieper in elkaars realiteit en dat is ook een vorm van diepgang, die er echter wel om vraagt alert te blijven. Ook draagt het in belangrijke mate bij aan het verslavingsgevaar, want door nieuwsgierigheid gedreven wil je graag van de laatste nieuwtjes op de hoogte blijven. De andere poppenspeler wordt dierbaarder naarmate je meer van hem of haar denkt te weten.

Ik zit naast Nixon op de bank en kom met haar aan de praat over haar tijd hier in SL en hoe het met haar zaken gaat. Behalve rokjes doet ze nu ook iets in het verhuren van gebouwen en ze overhandigt me meteen een folder en een nieuw door haar ontworpen T-shirt. Of ze nog lang blijft weet ze niet. In elk geval begint ze na de zomer aan een opleiding, waarvan ze naam en plaats noemt. Deze gesprekken zijn beeldbepalend, het maakt het beeld wat ik van haar heb

opgebouwd weer wat scherper. Ook zou ik nu wel willen bijhouden hoe haar de studie straks bevalt. Het schept een band.
Terwijl ik dit zit te overdenken komt er iemand vlak voor onze bank staan. Dat maakt op zich niet zoveel uit, soms staan ze gewoon bovenop je, maar deze begint zicht nu wel erg groot te maken. Ik zeg tegen Nixon dat ik het niet meer vertrouw. Zij ook niet, zegt ze, maar gelukkig heeft ze een stok. En in haar hand draagt ze inderdaad een soort slagbalplankje. Plos springt ze van de bank en gaat de reus met haar kleine postuur potsierlijk te lijf. Ze slaat waar ze kan en springt als een echte Pippi Langkous in het rond. De extraproportionele avatar neemt de benen. ‘Zo, die is weg,’ zegt Nixon triomfantelijk en neemt weer plaats naast me op de bank. Ja, dit schept een band.
Dit dilemma laat me moeilijk los. Er is ergens een grens die niet overschreden kan en mag worden, maar als je hem niet heel dicht nadert vervliegt de motivatie om het spel te blijven spelen. Het is rennen langs de rand van de vulkaan. Spannend en opwindend. En ook warm. Maar je kunt niet blijven rennen, vroeg of laat moet je ermee stoppen. Ook met SL.
Ik ben erg benieuwd hoe de anderen daarover denken en of ze er ook zo’n punt van maken. Als Laudy op het bankje bij het zwembad naast me komt zitten breng ik het ter sprake. Ze schat de situatie te ernstig in om aan de rand van een frivool zwembad af te handelen en reserveert een gedekte tafel voor twee in een romantisch rozenprieel op *Midsummer Island*.

Dat zijn geen halve maatregelen, en dat onder werktijd, en met die Mac. Terwijl ik aan een goed gedekte tafel op haar zit te wachten wil ze maar niet komen opdagen. Het is altijd wat met vrouwen, net als in RL.
Maar daar komt ze dan toch. Ze gaat op de stoel staan in plaats van zitten en komt voorlopig niet meer in beweging. En weg is ze weer, om even later geplakt tegen de balustrade terug te keren. Als ze dan eindelijk zit zegt ze: 'pff, het viel niet mee om hier te parkeren,' en valt meteen aan voordat ze er weer door de Mac uitgegooid wordt. Maar het mag niet baten.

We geven het maar op en gaan terug naar rustiger zwemwater waar we verder praten over verslaving en misschien wel stoppen.
Ik vertel hoe ik er tegenaan begin te kijken, over de poppenspelers en de rol die ze hun avatar laten spelen in SL, maar vooral over de rol die ze zelf spelen terwijl ze aan de touwtjes trekken. Over hun nieuwsgierigheid en verlangen meer over die andere poppenspelers te weten te komen. Laudy heeft er misschien wat minder problemen mee. Ze vindt het nog wel gezellig en ontmoet allerlei mensen uit verschillende landen. Maar het vooruitzicht op een gegeven moment alleen achter te moeten blijven in SL, als haar vrienden het een voor een voor gezien zullen houden verontrust haar toch.
Ik vertel dat ik een verhaal aan het schrijven ben om er beter grip op te krijgen, en dat ik er graag bij een volgend dineetje nog wel wat meer over wil discussieren.

Ze haat zulke cliffhangers. Als je wat op je hart hebt moet je het meteen zeggen vindt ze. Maar een dineetje zit er voorlopig niet in. Eerst moeten in RL de kattenbakken worden verschoond en moet er hoognodig weer worden getraind voor een estafetteloop.

Bouwen

Alleen Selina is on line. Om het debacle van de vorige keer windhappen een beetje goed te maken nodig ik haar in het rozenprieel voor een etentje. De restjes van de vorige keer liggen nog op de borden. Ditmaal geen ‘luft’ maar grote lappen vlees.

Ik doe intussen wat anders in RL en er is daarom niet al te veel gespreksstof. Als ze daar een opmerking over maakt leggen we ons bestek terzijde en teleporteren we ons naar de zwembaddansvloer. Ik ga daar precies in midden staan en zet de dansmachine aan. De jonge Einstein trekt vrouwen aan die hem wel willen verzorgen, vooral als hij spastisch gaat dansen. Al snel dansen er drie om hem heen. Een ervan komt uit Engeland en vraagt hoe je het dansen kunt starten, ik leg het uit en meteen ook maar hoe je weer kunt stoppen, want die hulproep klinkt hier vaak in Millo's pool. Leuk dat dansen, maar hoe stop ik ermee. Uitleggen hoe je lid moet worden van de zwemclub om mee te kunnen loten vraagt zoveel

concentratie dat Selina het voor gezien houdt en de benen neemt. Ik zie, terwijl ik een ander wat aan het uitleggen ben, nog net haar afscheidsregeltje. Beetje lullig. Je wilt toch correct blijven in SL.
Als ik haar later weer on line zie verschijnen zet ik het even recht. Ze zegt dat ze iets aan het bouwen is en dat wekt mijn belangstelling. Dat heb ik nog niet gedaan. Ik vraag haar me te teleporteren en plof voor haar in *Berkman sandbox area*, een grote zandbak waar een aantal avatars druk doende is om de meest vreemde constructies te maken of kisten leeg te kiepen om de inhoud te kunnen bekijken. Ik zie dat ze het haar veranderd heeft. Bijna onherkenbaar is ze geworden. Het is opvallend rood wat wel beter bij het magere scharminkel past.

Ze geeft een demonstratie van het bouwen en legt het aan me uit. Daarna probeer ik het zelf. Ik bouw een scheve toren, die dramatisch hoog boven haar hoofd uitsteekt en haar elk moment kan vermorzelen. In een vlaag van verstandsverbijstering ga ik er zelf opzitten en draai het ding rond. Dolle pret, vooral omdat ik door een fout in de software ineens borsten heb gekregen. Ze komt niet meer bij. Ik log een keer uit en weer in om van die borsten af te komen en dat helpt. Om dat te vieren zet ik een feestmuts op en verlies daarmee mijn Einsteinpruik in de zandbak, die nu onvindbaar is. En het probleem is dat ik niet weet hoe ik er ooit aan gekomen ben. Dat wordt dus een tweede leven zonder die aandoenlijke warboel op mijn hoofd. Ik moet ermee leren leven vrees ik. Als

troost tovert Selina een grote feesttaart met kaarsjes naast ons in de zandbak. Toegegeven, erg zinvol is het allemaal niet. Twee volwassen mensen die samen in een zandbak luchtkastelen zitten te bouwen. Is SL meer dan dat? Het is de interactie die het moet doen, het reageren op elkaars activiteiten, waardoor onverwachte en soms lachwekkende situaties ontstaan, waar je dan samen met plezier naar zit te kijken. Samen maak je de film.

Tekenen van verval

De hele dag is het hommeles in SL. De wereld draait door, maar niet in SL. Alles stokt steeds, alsof de tijd met korte schokjes verloopt. Navigeren is lastig. Het is alsof de vooruittoets vijf keer zo snel werkt als de links- en rechtstoetsen, waardoor je voortdurend overal tegenop loopt. Ook loop je nog een tijdje door terwijl je de toetsen al weer hebt losgelaten, en ziet tot je ontsteltenis dat je dan alweer een nat pak hebt gehaald in Mikki Milo's zwembad.
Datzelfde probleem heeft ook de coureur die op het zwembad met een lawaaierige patserbak van het type Amsterdamse winkelstraat rondrijdt. Hij scheurt onhandig in het rond en belandt met luide plons in het zwembad. Ik zit daar net op het bankje geld in te zamelen voor mijn eigen goede doel als het gebeurt en kan er een unieke foto van maken.

Nee, Mikki Milo's place is niet meer wat het is geweest. Op zijn dansvloertje onder de uitzinnig drukke steeds van kleur verschietende feestverlichting verschijnt een in badpak gehulde transseksuele dame in hoge staat van opwinding. Het tekent wel de situatie. Er is verval aanstaande. Sodom en Gomorra in SL. Oppergod Linden trekt tegen zeven uur plaatselijke tijd de stekker eruit en pleegt onderhoud aan zijn schepping. Moeten Adam en Eva het paradijs verlaten?
Als om tien uur de wereld weer begint te draaien, en Nixon als een van de eersten weer on line is om haar zaken waar te nemen blijkt het nog steeds allemaal niet zo soepel te lopen. Overal waar het druk is treedt stagnatie op en wie de drukte wil ontvluchten moet daarvoor eerst naar buiten lopen, naar een rustiger omgeving omdat anders het teleporteren niet werkt.
Ik kijk in mijn vriendenlijstje wie er on line zijn, maar er is niemand. Eenzaam in de drukte kan erg eenzaam zijn. Hoe moet dat voelen als de vrienden, waarmee je zo'n leuke band hebt opgebouwd, waarmee je dolle dingen beleeft en leuke gesprekken hebt, er nooit meer zouden zijn?
Een tijdje later druppelen de andere vrienden binnen. Laudy gaat aan de rand van het zwembad zitten en kleurt ter plekke haar zwartgeverfde haar weer wat roder en wil dan naar de Aloha's gaan. Terwijl ze aan de rand van het bad in haar klerenkast staat te rommelen om zich in uitgaanskleren te hijsen, zie ik het berichtje dat ook Luuc weer on line is. Voetbal in RL is afgelopen.

Ik ga alvast naar Aloha's en nodig Luuc uit daar ook heen te gaan. Hij landt vlak voor mijn neus in het standaard witte Lindenpakje dat je aankrijgt als het systeem niet snel genoeg is om je eigen kleren achter je aan te teleporteren. Hij kijkt in het rond, maar ziet me niet staan. Even later komt ook Laudy binnenvallen. Ook zij is verblind. Ik stoot haar aan, om aan te geven waar ik ben, maar alles zit vast en ze kan ons op haar scherm niet zien. Op de dansvloer gebeurt bijna niets meer. Zo af en toe maakt een van de dansers nog een schokkige beweging en blijft dan weer een tijdje in onmogelijke positie de zwaartekracht trotseren.
Luuc stelt voor naar een rustiger plek te verkassen waar we kunnen zitten en praten. Hij neemt de benen en piept ons vervolgens op naar zijn zitkuil op het *Beautiful Island Vidar*. Het maakt deel uit van een groep tropische eilandjes met duikelende dolfijnen. Het is min of meer Luucs vaste plek. Hier is het strand waar ik hem voor het eerst ontmoette. Op andere eilandjes staan vakantiehuisjes die te huur zijn en een volledig ingerichte nomadentent. Ooit door iemand gebouwd, maar nu verlaten.

De zitkuil van Luuc

We landen in een woestijn, waar in een kuil, die een Duitser op het Nederlandse strand niet zou misstaan, een luxe grote ronde zit- en ligzak is gecreëerd.

We nestelen ons erop en terwijl we bijkomen van de drukte laat Luuc ons wat spulletjes zien die hij aan de tweede wereld heeft weten te ontfutselen. Een skiskelter, die het niet doet omdat de benzine op is, een cokeautomaat die het wel doet omdat de voorraad onbeperkt is, een enorme laptop, waar de gebroeders Writer beide op kunnen plaatsnemen, en last but not least een jacuzzi.

Een bubbelbad in de woestijn, wie wil dat niet! We gaan aan de rand zitten met de voeten in het water, maar door een verkeerde druk op de knop loopt het bad leeg, nog voor wij er van hebben kunnen genieten. Luuc heeft duidelijk niet watermanagement in zijn portefeuille. Hij tovert een ijsschots uit zijn klerenkast en probeert die horizontaal weer in het bad te krijgen. De warmte van de woestijn moet dan de rest doen. En inderdaad, het bad loopt weer vol en er komen zelfs bubbels.

De jurk van Laudy waait ervan op als die van Monroe boven het stadsrooster. ‘Niet eronder kijken hoor,’ roept ze, maar daar zijn de gebroeders Writer te verstrooid voor. Na nog wat regelen tovert Luuc zelfs een dichte damp uit het water zodat we, als we het al zouden willen, niets meer zouden kunnen zien.
Ik breng het gesprek weer op het onderwerp stoppen, en vraag Luuc hoe hij daarover denkt. Hij weet het nog niet maar kan het zich wel voorstellen dat er vroeg of laat een einde aan zal komen, waarop Laudy vertwijfelt uitroept: ‘nee Luuc jij gaat toch ook niet weg hè?’ De angst alleen achter te blijven in dit tweede leven is even erg als in het echte.
We vragen Luuc waarom hij eraan begonnen is. Hij wil zien wat de sociale gevolgen zijn van SL en welke impact het heeft op de maatschappij. Of het iets kan betekenen voor het bedrijfsleven en de politiek.
Ik vertel wat het in de afgelopen vier weken met mij heeft gedaan en nog doet, dat ik er vrijer door wordt en me vrolijker voel, in RL beter met mensen om kan gaan en ze meer als vrienden ben gaan beschouwen. En dat het een enorme bron van creativiteit is. Een positief uitgevallen therapie dus. Goed voor nerds als ik.
Luuc wijst ons op een mooi filmpje op Youtube: *better life*, dat het onderwerp op een indringende manier in beeld brengt.
Maar het is al laat en ik wil er niet veel meer over zeggen. Laudy springt haar kat achterna in de gordijnen om deze vette cliffhanger en wil het eigenlijk het liefst nu weten. Blijft Cooly, blijft Luuc, en blijven al die anderen in haar lijstje, en zo niet, wat dan.
Vlak voor het afscheid vraagt Luuc, gefascineerd door het begrip cliffhanger, mij of ik weet hoe je een Belg nieuwsgierig kunt maken. Ik weet het niet. Dat vertel ik volgende week zegt hij en verdwijnt met een grijns.

Hollands glorie

Mooie jurken zijn in. Zelfs Laudy, die zichzelf geen rokjestype vindt raakt erdoor gefascineerd, en wil er een kopen in het winkeltje aan de overkant van het zwembad. Als je als winkelier maar lang genoeg wacht komen ze wel, die zonaanbidders. Ze heeft een dure jurk van L$200 op het oog, ongeveer de helft van haar vermogen dat ze in de afgelopen tijd hier bij elkaar gehangen heeft. Ze vraagt of ik hem wil zien. Ik volg haar naar het winkeltje en we staan te kijken naar een soort filmscherm, waarop achtereenvolgens jurken worden getoond. ‘Het lijkt de Wehkamp wel hè,’ zegt ze. Ik zeg dat ze me moet waarschuwen als hij voorbijkomt, dan zal ik er een foto van maken.

Het is een witte met veel slierten. Omdat mijn saldo inmiddels al op L$ 525 staat schenk ik haar L$ 25 als cadeautje. Ik heb toch geen idee wat ik met dat geld moet doen. Als ik haar later weer tref heeft ze hem gekocht, maar een deel ervan krijgt ze niet aan. Ik bied nog aan om met de rits te helpen, maar daar zit niet het probleem.

Wie wel een passende jurk heeft weten te versieren is Shelley. Zij flaneert langs de rand van het zwembad in een jurk met veel flappen. Hij waait soms subtiel even op. Ik ken haar van een week of wat geleden, we hadden elkaar toen vriendschap aangeboden, maar dat verwaterde en ik had haar inmiddels alweer uit

het lijstje geschrapt. Ik vraag of ze geen last van de wind heeft met die opwaaiende jurk. Dat breekt het ijs wel. Ze neemt plaats naast me op de bank en we praten wat over werk en waar we vandaan komen. Blijkt dat we beide uit Holland komen, maar ik uit het land en zij uit de plaats in Amerika. Zoiets schept natuurlijk een band.

Tijdens ons privé-gesprek via het IM-mobieltje komen twee stoere blonde jongens, een tweeling, voor de bank staan. Beide gekleed in een wit T-shirt en lichtblauwe broek. Een van hen springt steeds met veel lawaai in het zwembad en probeert de andere mee te krijgen, maar deze heeft Shelley in het vizier gekregen en probeert contact met haar te krijgen.

Terwijl wij via IM met elkaar verder praten biedt hij haar zijn vriendschap aan, maar ze wijst het beleefd doch resoluut van de hand. ‘Ik ken je nog niet en wil geen vriendschap sluiten,’ zegt ze in het engels. Hij probeert daarna haar te overtuigen dat ze een gids nodig hebben omdat ze pas een dag in SL zijn. ‘We are still babies, puppies,’ probeert hij op haar moederinstinct te werken. Shelley raadt ze aan de F1 toets regelmatig te raadplegen en sluit de discussie daarmee af. Het broertje voegt zich daarna ten einde raad en in overeenstemming met de kleur van zijn broek, met luide plons bij zijn evenbeeld.

We gaan verder met ons gesprek. Op mijn vraag hoe lang ze nog in SL denkt te blijven reageert ze verbaasd. Stoppen, daar heeft ze nog nooit aan gedacht. Er is nog zoveel te beleven dat ze voorlopig nog wel wil blijven. Ik vertel dat ik een boek over SL aan het schrijven ben en vraag of ik van ons beide op de bank een foto mag maken. Ze vindt zich er mooi genoeg voor en stemt toe.

Omdat ze alle vrienden in haar lijstje waarmee ze een tijdje geen contact meer heeft gehad schrapt bied ik aan opnieuw vriendschap te sluiten als we elkaar binnen niet al te lange tijd weer zien. Maar ze wil het ook nu wel en aldus geschiedt.

Het is inmiddels 18.45 en tijd om wat te eten. Bij haar is het pas 12.45, lunchtijd dus en ze heeft net een banaan op. Ze is de stroom Amerikanen voor die op het punt staat SL te gaan bevolken.

Het schiet me te binnen dat ik nog een paar klompen in mijn klerenkast heb staan. Altijd leuk voor een Amerikaanse uit Holland denk ik. Ik vraag of ze een cadeautje uit Holland wil hebben. Ze is nieuwsgierig en ik stop haar de klompen een voor een toe. ‘Wat is dat?’ vraagt ze, nieuwsgierig in haar klerenkast duikend. Want ‘klomp links’ en ‘klomp rechts’ zegt haar niet zoveel. Ik trek de mijne aan om het haar te laten zien en ze is verrukt! Het zijn erg grote klompen en ik zeg dat

we ze hier ook wel als boot gebruiken en voeg daar als waarschuwing aan toe ‘don’t try this at home.’ Ze vertelt dat haar dochter in Holland-Amerika meedoet aan een klompendans op een of ander folkloristisch tulpenfeest en dat die het prachtig zal vinden haar moeder in SL op klompen te zien. Hiermee verradend dat ze er in SL wel wat erg jeugdig uitziet. Een moeder dus, daar naast me op de bank aan het zwembad. Weer een bewijs dat mijn toch wat onnozele studenten-nerd-uiterlijk moeders wel aanspreekt.

Ich versprach dir kein Rosengarten

Ik ben ’s avonds nog niet on line of de telefoon gaat. Het is Selina. Of ik ben opgeschoten met mijn werk en weer veel heb geleerd. Ook een moeder dus. Ik had haar die dag verteld dat ik een promovendus ben aan de universiteit die aan medische beeldherkenning werkt, waarbij tumoren op scans automatisch worden ontdekt. Nu is dat niet helemaal verzonnen want dat is wel het werk wat ik doe, alleen niet als promovendus.

Ze vraagt me haar te teleporteren naar het zwembad waar ik meestal standaard terecht kom na het inloggen. Het is daar weer een ontmoetingsplaats van vreemde figuren. Zo danst er een wolf met een dikke dassenstaart met een als cornflakespak vermomde huppelende doos. Nixon blijkt er een even klein broertje bij gekregen te hebben waarmee ze in druk gesprek gewikkeld is. Het kan ook zijn dat een klant zich tijdelijk zo klein gemaakt heeft om met haar op niveau te kunnen converseren. Ze is nu evenementen manager.

Het vreemde hossende groepje wordt behalve door Selina en mij nog gadegeslagen door een militair met een bezoeka op zijn rug. Het is dezelfde gek die laatst een auto het zwembad inreed. Selina die nog nasiddert van de aanblik van mij met een pistool op het zwembad ziet het hier helemaal niet meer zitten. Ze vraagt of ik het *Appfelland* ken en transporteert me erheen.

Het blijkt een Duits stadje met markkraampjes te zijn. Elk kraampje biedt gratis dingetjes aan. We slenteren er wat rond. In een van de kraampjes zie ik een kist met daarin een aantal verschillende avatarvormen, waaronder *Smeagol* uit *In de Ban van de Ring*. Dat lijkt me spannend. Ik schaf het voor 0 L$ aan en vertel Selina wat ik heb gekocht.

Ze smeekt me het Smeagolpakje aan te trekken om het haar te laten zien, maar ik heb daar in haar bijzijn slechte ervaringen mee. Zo ben ik laatst ook al mijn geliefde Einsteinpruik bij haar in de zandbak kwijtgeraakt. Wie weet wat voor ellende hier weer van komt. Maar als ze met een Duitse pruillip blijft aandringen en ‘büdde’ zegt, ga ik door de knieën. Er gaat een golf van verandering door mijn lichaam, en met behoud van al mijn kleren – het had erger gekund – verander ik geleidelijk in een vorm waar de echte Smeagol nog een puntje aan vermag te zuigen, zoals mijn Belgische vrienden uit het Doornroosjekasteel zouden zeggen. Ze slaat werkelijk helemaal dubbel van het lachen. Vooral als ik schuchter moet bekennen dat ik het niet meer uitkrijg. LOL.

Gelukkig lukt het uiteindelijk min of meer bij toeval toch om de oude gedaante weer aan te nemen. Ik slaak een zucht van verlichting en ben zo blij dat ik haar een dansje aanbied. Dat wil ze wel, maar dan moet ik wel een beetje groter zijn. Ze vindt me te klein. Ik ga naast haar staan om de lengte te vergelijken en pas met een DNA-schuifje mijn lengte zo aan dat ik net even wat groter ben dan zij. Dat vindt ze super.
Een beetje doorgewinterde SL-er heeft altijd in zijn koffer een aantal romantische danspaleisjes paraat en ik ga haar geroutineerd voor naar een hooggelegen terras, omringd door bloeiende rozen en fluitende vogeltjes. En teleporteer haar voor mij in danspositie. Maar dan gaat het weer hilarisch mis. Door die wijd uitstaande rok van haar kan ik steeds niet op die blauwe bal klikken om ook een danspositie in te nemen. Het resultaat is dat zij in danspositie voor me staat, terwijl ik op de grond zit met de handen ter hoogte van haar knieën. Gespeeld geschokt vraag zij wat ik daar onder haar rokken doe. Met Selina gaat het echt altijd mis.

Er is verder niemand op deze toch mooie plek. De muziek begint en we zwieren elegant over het terras in een ruimte-vragende ballroomdans.
Als we lang genoeg hebben rondgedanst – ik heb ondertussen even koffie gehaald, en zij heeft misschien wel de afwas gedaan – wil ze nog een wals doen. Tijdens deze dans praten we over de impact van SL op RL. Ze vertelt dat ze ook in RL vaak aan SL denkt en soms de twee werelden niet helemaal gescheiden ziet. Ze vergelijkt het met de film *The Matrix*, waar fantasie en werkelijkheid ook door elkaar lopen en waar het echte leven niets anders blijkt te zijn dan een in de hersenen van mensen geïmplanteerde computersimulatie. Het lijkt of ze een normaal leven leiden, maar in werkelijkheid zijn het plantjes in een grote fabriek.
Ik waarschuw haar voor het gevaar van vlucht en verslaving. Zeker voor een midden-dertiger, met een toch enigszins traumatisch verleden op het gebied van relaties, met een vaak ziek kind van nog geen twee, lijkt me dit gevaar levensgroot. Ze is van ’s ochtends vroeg tot ’s avonds laat on line. Ze werpt tegen dat ze die relatieproblemen al lang heeft verwerkt en nu gelukkig is. Maar is ze gelukkig in RL of in SL? Of ziet ze dat verschil ook nu niet meer duidelijk.

B-party

Het is zondagochtend 8.45. Ik zit in RL achter mijn laptop aan dit verhaal te schrijven maar moet iets opzoeken en start Second Life op. Ik kijk rond in *Idu*, de plek waar alle avatars voor het eerst SL binnenvallen en waar ik voor het verhaal nog wat gegevens vandaan wil halen. De enige uit mijn vriendenlijst die op dit vroege tijdstip on line is, is Shelley, de jonge moeder van het klompendansende Amerikaanse meisje. Voor haar moet het nu 2.45 in de nacht zijn, tijd om naar bed te gaan dacht ik zo, en ik ben al weer op en zit fris achter de PC. Ik vraag haar hoe het is en of ze nog niet naar bed wil. Het blijkt dat ze haar verjaardag viert en ze vraagt of ik zin heb om nog even langs te komen op de party die nu aan zijn eind begint te komen. Mij lijkt dat wel wat, fris en monter met een ontbijtje achter de kiezen tussen een stel doorgezakte feestvierende Amerikanen. Ze teleporteert me naar een matig verlichte dansvloer, waarop zij met nog vier overgebleven gasten wat schokkerig in het rond staat te dansen. Goede muziek overigens, dat wel. Het duurt even voor ik mij in beweging weet te krijgen maar dan hos ik toch vrolijk mee terwijl ik de gasten groet.

Opeens verandert een van de dansende mannen, die er al verdacht ruig uitzag, zich in een enorme vuurspuwende draak die de overige gasten dreigt te vermorzelen onder zijn gigantische poten. Shelley springt verschrikt achteruit. Ook ik dans me onder de klauwen vandaan en bekijk het tafereel op veilige afstand. Het ziet er indrukwekkend uit. Vuurspuwend waart hij over de dansvloer. Met deze act verlaat de gast, iedereen groetend, en met ‘kisses’ voor de jarige, de party.

Het lijkt me dat ik op zijn minst nu toch ook iets moet doen, en trek mijn klompen aan. Ik dans daarmee vrolijk om Shelley heen. Het gaat zo nog even door en dan meldt de jarige dat ze een beetje moe begint te worden. Dit is het startsein voor het afscheidsritueel, met veel ‘kisses’ en ‘sweet dreams’ en ‘thanks for coming’. Met een bijzonder bedankje aan mij voor de komst is ze plotseling off line. Ik groet de nog overgebleven gasten en keer weer terug naar *Idu* om verder te gaan met het onderzoek voor mijn verhaal.

Maar wat zie ik tot mijn schrik? Sta ik daar als een idioot midden in het tuinpaviljoen op klompen te dansen onder de verbaasde blikken van de nieuwkomers in SL. Mijn God, zie je ze denken is *dit* Second Life?

Vliegen

Niets is zo leuk als vliegen in SL. Het is iets natuurlijks in ons, kinderen schijnen er regelmatig van te dromen en beleven de sensatie dan ook echt. Volwassenen hebben dat niet meer, die staan met beide benen op de grond. Maar niet in SL, daar wordt wat afgevlogen. Moet je naar het einde van een straat lopen, of naar de bovenverdieping van een gebouw? Hup even een stukje omhoog en vooruit, en je bent er. Meestal, want landen is wat lastiger. Je ziet je voeten niet en als je denkt dat je precies boven een gebouw hangt waarop je wilt landen, dan blijkt dat je toch weer net voor de gevel langs naar beneden stort.

Niet alleen om je te verplaatsen is vliegen handig, je kunt er ook snel een goed overzicht mee krijgen van een gebied. En bij evenementen en rampen hang je eerste rang. Het begrip hangjongeren krijgt er een derde dimensie bij.

Bij een bezoek aan een stad zag ik dat de weg door een dwarsgeparkeerde politieauto was afgezet. In twee opzichten een vreemd geval, want er is geen politie in SL en er rijden nauwelijks auto's, behalve soms in een zwembad. En bovendien, als avatar vlieg je toch gewoon over zo'n afzetting heen. Bijna niets

kan je tegenhouden, alleen een doorzichtige wand die een privé-gebied afschermt. Daarop zijn wel dunne rode lijnen aangebracht, maar die zijn pas zichtbaar als je er al zo dichtbij bent dat een botsing onvermijdelijk is. Van die grote zwarte plakvogels voor op de ramen zouden hier verplicht moeten zijn.

Nieuwsgierig vlieg ik over de politieauto heen en zie in de verte dat een van de kapitale villa's in de fik staat. De brandweer is er al, maar dit is een hopeloos verloren zaak, dat zie je zo. Ik manoeuvreer me daarom als ramptoerist in de beste kijkpositie op de eerste rang. Een ramptoerist die geen file veroorzaakt.
Hoewel eigenlijk overbodig, omdat iedereen zelf kan vliegen, zijn er toch hulpmiddelen beschikbaar. In *Seasons Alter*, in *Beltane*, een sprookjesachtig mooi natuurgebied, waar je de seizoenen kunt beïnvloeden, kun je Harry Potter bezems lenen. Als je erop klimt verschijnt een keuzemenu, waarop je een bestemming kunt aanklikken. Ze willen geen ongecontroleerd gevlieg daar in dat park. Laudy laat me zien hoe het werkt. De eerste landing verloopt zonder problemen, maar bij de tweede zitten we muurvast midden in een grote steen. Ook bezems bakken er geen brood van, dat is wel duidelijk.
Na een tijdje ronddolen ontdekken we een vliegend tapijt, met twee ligplaatsen en een picknickmandje voor onderweg. We gaan erop liggen en kiezen een bestemming en een vlieghoogte. Elkaar stevig vasthoudend vliegen we een tijdje door de lucht en landen dan op de beloofde plek. Later deel ik de ervaring van het

vliegend tapijt met Selina die er nog net even tijd voor heeft, voordat ze haar kind van de crèche moet halen.
Er zijn verschillende idyllische plekjes in het park. Een stukje Parijs, stukje Griekenland, een Noors hutje in de sneeuw, een parkje in de lente.
Als we het tapijtje weer hebben teruggebracht teleporteer ik me nog een keer naar Idu, het tuinpaviljoen dat het beginpunt vormt van SL. Tot mijn stomme verbazing zie ik daar precies in het midden een ufo landen, omgeven door vuur van de raketmotoren. Hij blijft grommend een stukje boven de grond hangen.

Ik bedenk me in een flits dat dit mijn kans is om meer over de hogere sferen van SL te weten te komen. De wens om kennis te maken met mijn schepper, of suïcidale neigingen, hoe je het ook wilt noemen blijft bij mij latent aanwezig. Overmoedig maak ik een sprong en ga naast het glas van de cockpit op de ufo zitten. Door het glas kan ik een roodharig wezen onderscheiden, een vrouw dus waarschijnlijk, die met vaardige hand het ruimteschip in beweging zet. Even vliegt ze nog een rondje boven Idu en vliegt dan met een duizelingwekkende snelheid omhoog. De hoogtemeter, waar ik met moeite nog een blik op kan werpen, klimt snel naar de duizend meter en hoger.

Dan stopt ze ineens, doet het luik open en stapt uit. Ze staat naast me op de romp maar merkt me niet op. Verwacht mij daar ook niet natuurlijk. Ik kijk om mij heen. Boven me is nog steeds lucht, hoewel duidelijk ijler, en heel vaag zie ik iets dat op een rand lijkt, maar voor ik het goed kan bekijken is ineens het hele ruimteschip onder mijn voeten verdwenen en tuimel ik in een eindeloze buiteling weer duizend meter omlaag. Met een klap kom ik op de grond en veeg het stof van mijn lichaam.
De wereld van Second Life is in het platte vlak enorm uitgestrekt, dat is bekend. Maar na deze vliegervaring laat de vraag hoe ver SL de hoogte ingaat me niet meer los. Die rand, die ik meende te zien blijft me door het hoofd spoken. Ergens moet daar een einde zijn. En waar komen we dan uit als we die grens passeren. Ik heb iets met grenzen. Het moet de wetenschapper in me zijn. Ik zoek ze op.
Ik besluit op zoek te gaan naar een eigen vliegtuig. Zelf komt je als avatar meestal niet hoger dan zo'n 200 meter en met dit ruimteschip werd de duizend meter gemakkelijk gehaald. Ik kijk in winkels en vind na wat zoeken een kist met vijf vliegtuigen die ik zo maar gratis kan meenemen. Ik ga met de 'kist met kisten' naar de zandbak van Selina en pak hem daar uit. Dit wekt meteen de belangstelling van de aanwezigen die daar rustig zaten te bouwen. Vliegen, wie wil dat niet. Alsof ik het al jaren doe stap ik in het grootste van de vijf, doe geroutineerd de glazen overkapping van de cockpit dicht, start de motoren en stijg op. Laag vlieg ik met onheilspellende snelheid en ongecontroleerde bewegingen

over de zandbakvlakte, rakelings over de hoofden van de toeschouwers, die geheel vergeten zijn wat ze eigenlijk aan het bouwen waren en in paniek wegvluchten.
Ik eindig net als de vlieger van Charley Brown in een boom. Muurvast zit het ding, en er rest mij niets anders dan uitstappen en het vliegtuig snel weer in mijn koffer stoppen. Ik hoor ze lachen natuurlijk, achter mijn rug. Maar ik laat het er niet bij zitten en zet het vliegtuig opnieuw klaar, klim erin, strart de motoren en stijg, bang voor de bomen nu, recht omhoog uit het zicht. Snel klimt de hoogtemeter naar de duizend meter. Ik kijk door het glas of ik iets van die geheimzinnige rand kan waarnemen, maar zie niets. Ook niet als ik de glazen koepel openzet, op de bank ga staan en om me heen kijk.

Ik geef het op en ga in SL nog wat rondvliegen om onbekende gebieden te verkennen. Bij toeval stuit ik daarbij op een schitterend gebouwd passagiersvliegtuig. Bij nadere beschouwing blijkt het zich te pletter gevlogen te hebben tegen een erg hoge steile berg, die vanaf dat moment bekend staat onder de naam *Crashmountain*. De linkervleugel is afgebroken en ligt een stukje verder op de rotsen. Geen sporen van slachtoffers. Ik land en stap uit.

Als ik wat dichterbij kom zie ik dat iemand het vliegtuig heeft omgebouwd tot een huis. Op de staartvleugel is een bank geplaatst, vanwaar je een prachtig uitzicht hebt op de diep onder je liggende oceaan, naar wens met een zonsop- of ondergang. Vanaf de staartvleugel loopt een smalle loopplank naar een terras dat tegen de zijkant van het vliegtuig is aangebouwd. Daarop staat een jakuzi te dampen. Er zit nog water in, dus Luuc heeft de plek nog niet ontdekt ;-).
Over het terras loop je naar een trap waarmee je op het vliegtuig kunt klimmen. Naast de trap is een deur die openstaat. Niemand te zien, ik kan zo naar binnen lopen, nou ja zo..., het is wat krap en de camera die een stukje achter mij aan beweegt en mij het oriënteren mogelijk moet maken, komt regelmatig buiten de romp te hangen waardoor ik geen hand voor de ogen meer kan zien.

Binnen staan een paar gemakkelijke stoelen en er is vanzelfsprekend een dansvloertje met ballen voor een hot-salsa. Dit is te gek flitst het door me heen. Een salsa dansen in een gekaapt vliegtuig in SL! Maar daarvoor moet ik een partner hebben. Ik bekijk mijn vriendenlijstje. Shelley blijkt als enige aanwezig. Ik vraag haar of ze misschien iets voelt voor een dansje in een gekaapt vliegtuig. Dat maakt wel nieuwsgierig en ze is er dan ook meteen. Dat wil zeggen, haar benen zijn er. De rest van haar hangt nog boven het vliegtuig. Ik loop naar buiten om haar de weg naar binnen te wijzen en weldra zwieren we op de opzwepende tonen van een hete salsa van cockpit tot bankstel, ondertussen informerend naar elkaars welzijn. Haar dochter had de hele week op klompen gedanst bij het tulpenfestival, het arme kind, maar had het erg leuk gevonden.
Als we er genoeg van hebben drukken we onze stopknoppen in. Maar hoe het komt, ik weet het niet. Ik had het laatst ook al na dat luchtdiner met Selina. Of het winderigheid is, of misschien mijn wat opvliegende aard. Ik schiet omhoog door het vliegtuigdak en sta te wankelen op het randje van de afgrond. Shelley vraagt bezorgd waar ik zo plotseling gebleven ben. Om te bekomen van de schrik ga ik in het warme bad staan, waar zij zich even later bij me voegt.
Als we allebei op de rand van het bad zitten met de schoenen in het warme water, vraag ik haar of ze dat thuis ook heeft, zo’n bad. Nog niet zegt ze, maar ze is wel van plan een huis te kopen. ’Dat is bij jullie een stuk goedkoper dan bij ons,’ merk ik gevat op. Maar daar ga ik de mist weer in die boven dit bad en over de grenzen van RL en SL hangt. Nee ze heeft natuurlijk allang een huis met bad in RL. Hoe

krijg je anders een meisje weer fris dat een week op klompen heeft gedanst. Nee ze wil een huis kopen in SL, het partybeest. Ik vraag haar of ik het dan een keer mag zien, en of ze dan die imposante draak weer wil uitnodigen. Ze belooft het en vliegt dan weg over de oceaan. Terug naar Holland in Amerika.

Vleugels

Om hier en daar nog wat foto's te maken struin ik in mijn eentje langs de in het boek genoemde plekjes in SL. Het is opvallend hoeveel er op sommige plaatsen dan alweer veranderd is. Heel SL zul je nooit te zien krijgen, daarvoor heb je meer dan een tweede leven nodig. Maar als het bovendien ook nog zo dynamisch is dat alles telkens weer wordt verbouwd kun je het helemaal wel schudden.
De pool van Mikki Milo is omgebouwd van een tropisch zwemparadijsje in een ongezellige open vlakte met nog wel, weggestopt in een hoekje het vertrouwde zwembad, maar verder niets, leeg als SL zelf. In Amsterdam staat de Dam nog overeind, al is die inmiddels op marktplaats al te koop aangeboden. Zelfs de fiets staat nog tegen het amsterdammertje geparkeerd, wat voor Amsterdam gerust uniek genoemd mag worden. Maar als ik dan de hoek omslenter op weg naar Second Enschede, op loopafstand van Amsterdam gelegen, is het toch weer schrikken wat ze er nu weer van gemaakt hebben.
Ik zoek er troost aan de bar, die leeg is. Op de dansvloer staat een dame met felrood haar en een roze hoofddoekje op dat met een punt eigenwijs de verkeerde kant op staat te wijzen. Ze staat zich met twee zware vleugels op de rug in het zweet te dansen. Verder is er niemand. Zij op de dansvloer, ik aan de bar. 'Hi Cooly,' klinkt het vanonder het hoofddoekje. 'Hoi Doezji,' zeg ik tussen twee slokken Grolsch herfstbok door. Doezji blijkt ergens in de omgeving van Amsterdam te wonen en ik in Enschede. Dat is dus vlak bij elkaar, in elk geval in SL.
Ze wil wel wat gezelschap op de dansvloer en hoewel ik eigenlijk nog aan het fotograferen moet stem ik toe even de benen te strekken. 'Mooie vleugels,'zeg ik om de stilte te doorbreken. Dat had ik natuurlijk niet moeten doen, want zo kreeg ik ook mijn eerste klompen. En ja, daar komt het al: 'wil je er ook een paar.' Nou ja van zo'n vurige dame durf ik dat niet af te slaan en ik kijk snel in mijn rommelkast om te zien wat ze erin gestopt heeft. Twee vleugels. Omdat er hier verder toch niemand is trek ik ze even aan. Blijken het helemaal niet diezelfde stoere vleugels te zijn die zij op haar rug meetorst, nee het zijn iele supervrouwelijke blauwe doorschijnende – en wat kun je nog meer voor negatiefs erover schrijven – vleugels! Dit trekt toeschouwers aan. Kijkersfile bij de bar. Verwonderde uitroepen. Doezji begrijpt het en biedt me een paar dezelfde vleugels aan die ik nu dankbaar accepteer.
Als een stel parende vlinders maken we vervolgens de dansvloer zo onveilig dat niemand van de toeschouwers aan de bar er nog bij durft. Samen één vlinder bijna. Een die, net als ik, tegen de lamp gevlogen is en zijn of haar laatste rondjes draait.

We houden het voor gezien en zinnend op zoete wraak bied ik haar opname in het vriendenlijstje aan, zodat ik haar later kan terugvinden. Ik vraag haar naar haar favoriete plek in SL. Daar zijn vriendenlijstjes ook erg nuttig voor. Je ontdekt iets, of bent daar door een andere vriend op attent gemaakt en geeft dat via jouw lijstje dan weer door. Ze moet even in haar geheugen graven maar dan blijkt *Numbakulla, the Pot Healer Adventure* toch wel de leukste plek. Ze neemt me er mee naartoe. We landen op een strandje bij een gezonken boot.
Ik krijg een brief met een nogal lange uitleg die ik oppervlakkig doorlees zonder helemaal de clou door te krijgen. Het blijkt een spel te zijn, waarbij je op zoek moet naar een aantal sleutels en vervolgens een gebroken pot moet lijmen. Onderweg moet je dan nog tal van nuttige spullen verzamelen, zoals een bezem en een telescooplens. Je weet immers maar nooit.
Wij gaan op weg en zien om de hoek direct al de eerste sleutel liggen. Een makkie. Ik grijp ernaar maar er gebeurt niks. ‘Heb je je notebook wel bij je,’vraagt Doezji. Wat denkt ze wel, wat is een schrijver zonder zijn notebook. Natuurlijk, het staat voor me in RL. Maar dat is het niet, een notebook is de verkeerde naam voor een opbergplek voor al je gevonden voorwerpen. Die had ik dus volgens de slecht gelezen instructies bij de ingang moeten meenemen.
Ik terug, geen idee waar ik moet kijken. Mannen kunnen toch al niet zoeken, laat staan hier, alleen, terwijl een vrouw ergens verderop ongeduldig staat te wachten. Daar komt ze inderdaad al aangedribbeld en wijst me de doos van de notebooks. Weer terug naar de sleutel die er gelukkig nog ligt. En als ik er dicht genoeg bij kom floept die erin.
We lopen nog een klein stukje verder en dan zegt ze tot mijn schrik: ‘je snapt het nu wel hè, ik ga nog even douchen.’ Nu is dat na het dansen met die zware vleugels, die ze zelfs nu nog op de rug draagt, niet overbodig. Maar ik alleen, hier, zoeken, ... Meedogenloos laat ze me in de wildernis achter en verdwijnt met flapperend hoofddoekje naar haar douche in de omgeving van Amsterdam. Voor het eerst betwijfel ik of het wel een moeder is. Moeders zouden zoiets niet doen.

Vertwijfeld zoek ik nog een tijdje door en zie dan om een hoek een elfje staan met tere Tinkelbelvleugeltjes. Het had dus nog erger kunnen zijn op die dansvloer. Ik maak een praatje. Ze komt uit Utrecht, van de universiteit en staat daar als vos! Nou ja met die vleugels... Er zijn drie woeste mannen, ook van de Utrechtse universiteit naar haar op zoek in een foxhunt. En ze mag niet van haar plaats, de arme elf, want anders kunnen die mannen haar niet vinden. Mannen kunnen dus echt niet zoeken. ‘Laat ze je niet bijten,’ roep ik haar bemoedigend toe. ‘Nee, dan sla ik wel van me af,’ verzekert ze mij. Met die vleugels zeker, denk ik maar ik zeg het niet en vervolg mijn hopeloze zoektocht.
Als ik vier sleutels en nog wat attributen verzameld heb, en nog steeds het doel van de zoektocht niet door heb verlaat ik het park om later de draad weer eens op te pakken. Op de terugweg zie ik dat de heren de vos Tinkelbel hebben weten te overmeesteren. Haar vleugels zijn gelukkig nog heel.
Als ik Doezji een paar dagen later weer eens zie vraagt ze met belangstelling hoever ik met de zoektocht gekomen ben. Vier sleutels lijkt een aardige score. Ze vertelt me dat ze nu kan rondvliegen op een vliegend paard. Ze roept me bij zich en voor ik kan protesteren ben ik de twijfelende bezitter van een Pegasuspaard. Mooi groot en wit is hij. En je kunt hem aantrekken als een kledingstuk, een groot wit paard voor je buik dat al je bewegingen trouw volgt. Ze stijgt op en ik volg.

We vliegen rondjes boven het park. Het is een sprookjesachtig gezicht, een prins en prinses op het witte paard. Regelmatig zijn we elkaar kwijt, maar een blik op de kaart is dan voldoende om weer in elkaars richting te vliegen.
Ik vraag of die paarden het ook doen in een andere omgeving. Dat is namelijk niet altijd het geval. Sommige voorwerpen zijn plaatsgebonden. De duikuitrusting doet het bijvoorbeeld niet in het zwembad, alleen in het duikersdorp.
Maar Pegasus doet het overal. Dat biedt perspectieven. Ik stel voor om ermee naar onze zwembadhangplek te vliegen om de daar weggesufte badgasten eens goed de stuipen op het lijf te jagen.
We komen laag aanvliegen en ik land met een luide plons met paard en al in het zwembad, tot grote ontsteltenis van de zonaanbidders. Pegasus is zo groot dat hij met beide vleugeltoppen de randen van het bad kan raken. In één plons vol dus dat bad. Nu drijven daar op het water twee blauwe ballen met het bijschrift ‘splash’. Als je daarop klikt wordt je avatar door een animatie op de rug gelegd om zo lekker relaxed in het water te badderen. Dat lukt mij met paard en al ook. Nadat ik op de bal heb geklikt lig ik diep in het water met boven op mij een heel zwaar heel groot wit paard met zijn poten in de lucht. Er is nog zo’n tweede bal en Doezji die altijd in is voor een goede grap drukt daarop. De badgasten staan stomverbaasd aan de kant naar het vreemde schouwspel te kijken.

Verwarring

Op een avond zit ik met Luuc en Laudy op een terrasje aan de wijn, in *Shivar, Mont Saint Michel*, een Frans dorpje dat rond een grote kerk is gebouwd terwijl ik via e-mail de tekst van mijn boekje aan Luuc verstuur.

De volgende ochtend kijk ik er nog wat rond om foto's te maken. Doezji komt on line en vraagt waar ik zit. Ik nodig haar uit hier ook een kijkje te nemen en samen vliegen we naar de kerk, die we van binnen en van buiten bekijken. Mooi gemaakt, vooral de gebrandschilderde ramen.
Doezji vindt het matig. Ze zegt dat ze gek is op kerken, maar dan wel de echte en dan wel in Rome. Voor minder gaat de zon bij haar niet op. Ik vraag of ze er op vakantie is geweest, maar dat is niet zo. Of ze fantaseert en is er niet geweest, of ze was er om zakelijke redenen, concludeer ik. Dat is iets wat me steeds weer opvalt. Zodra je iets hoort van een ander over RL, ga je meteen in je gedachten proberen het net wat strakker om die persoon heen te trekken. Je hebt een beeld van iemand dat steeds moet worden bijgesteld. Soms is dat plezierig soms niet.
SL moet vol zitten met detectives.

Hoewel iedereen wel voorzichtig is met wat hij of zij prijsgeeft over zichzelf, kan een extra gegeven dat net soms meedogenloos sluiten. Ik hoef alleen mijn voornaam nog maar bekend te maken en ik ben getraceerd. Zolang je met aardige mensen te maken hebt, met alleen goede bedoelingen, is dat geen probleem, maar dat weet je nooit zeker. Voorlopig blijf ik liever even anoniem.
Na het bekijken van de kerk laat Doezji me een andere plek zien: *The Garden, State of Mind*. Schommelend hoort ze me vakkundig uit over mijn identiteit in RL. Eerst wil ze mijn sterrenbeeld weten, maar dat zeg ik nog even niet.

Omdat ze nu wel wat erg vooruitstrevend en direct te werk gaat denk ik dat ze wel een leeuw zou kunnen zijn. Fout! Omdat ik het zo benauwd krijg denkt zij dat ik een vis ben. Ook fout! Zij is een vis en ik ben een leeuw. ‘O dat past helemaal niet bij elkaar,’ zegt ze verschrikt, en om het nader uit te zoeken heeft ze toch echt mijn geboortedatum en liefst ook nog het geboortejaar nodig. Alleen dan kan de planetenstand nauwkeurig in kaart worden gebracht. Alleen een vrouw kan iemand zo doortrapt uit de tent lokken. Ik zeg dat ik als wetenschapper niet zoveel waarde hecht aan astrologische berekeningen en gelukkig laten we het daarbij.
Ik vraag of ze dat gecrashte vliegtuig kent en laat het haar zien. Haar pc heeft kennelijk moeite om het te trekken want ze achtervolgt mijn vlucht met spastische bewegingen door de lucht. Ze draagt ook geen vleugels nu, misschien is dat het. Als ik al lang op de bank zit hangt ze nog in allerlei standen voor me boven de oceaan het uitzicht te verstoren, of zoeft als een heks zonder bezem vlak voor me langs in en uit beeld. Erg onrustig allemaal. Als ze eindelijk, mopperend, ook zit, stel ik voor om af te spreken hoe ik haar de tekst van het boek kan toezenden.
Als uitgeven straks niet lukt heb ik het in elk geval zo al via de SL-vriendenlijsten verspreid en dat is toch mijn eerste doelgroep. Ik geef haar mijn anonieme emailadres en we maken een eind aan de onmogelijk wordende situatie.
Als ik de volgende dag msn-messenger opstart zie ik dat Doezji haar echte naam in haar emailadres heeft prijsgegeven. Ik denk eerst nog aan een rampzalige vergissing. Verkeerd adres uit de kast getrokken, of een nog bestaand oud adres

gebruikt, zoals mij dat ook bijna was overkomen. Ineens verandert daardoor de situatie. Het gebruiken van de SL-naam lijkt zinloos, nu je de echte weet. Ethische vragen dringen zich op. Ik stuur de tekst van het boekje op en sluit het begeleidende briefje af met een groet aan Doezji, nu tegen beter weten in. Wat moet ik ermee.
Maar aan de andere kant wordt ook mijn nieuwsgierigheid geprikkeld. Met copy en paste en Google binnen handbereik kan ik de verleiding toch niet weerstaan en loop ik weldra door de lijst waarin steeds dikgedrukt die RL-naam van haar oplicht. Veel verwijzingen gaan in de richting van een internationaal opererende vrouw, werkzaam op het gebied van lifestyle, mode en fotografie. Een grote vis dus misschien, die Doezji. Opererend vanuit Amsterdam en Hamburg, onder andere in Italië. Rome denk ik, meteen een link forcerend.
Ook de schoolbanksite weet zich haar nog te herinneren, waaruit een mogelijke leeftijd kan worden afgeleid, die weer redelijk overeenkomt met de leeftijd die in het profiel wordt genoemd. Toch wel een moeder, misschien.
Als ik haar later terloops vraag of ze binnenkort weer naar Hamburg moet – ook mannen kunnen doortrapt zijn – reageert ze met louter vraagtekens. Ik wijs haar de sites waarop ik de mode- en lifestyle-fotosessies heb gevonden en dan schiet ze in een onbedaarlijke lach. Nee ik zit toch wel helemaal op een dood spoor wordt me verzekerd. Maar ze kan niet zeggen wat ze dan wel doet. Dat geheim zou ik met mijn leven moeten betalen. Toch nog maar even anoniem blijven dus.
Op moederdag stuur ik de tekst van het boekje op met de slinkse vraag of ze dat vandaag ook viert en ja er is moederdagtaart. Als ik dan later vraag of dat die twee zoontjes zijn die nu naar me staan te zwaaien wordt ze toch wat onrustig. Waar ik dan nu weer in zit te grasduinen vraagt ze, niet wetend dat ik op die twee vogeltjes doel die me vanuit de chatbox vrolijk gedag staan te zwaaien.
Verwarring en onrust heersen op de grens van RL en SL. Het is er mistig en je kunt er maar beter uit de buurt blijven. Soms lekker in SL, en dan weer veilig in RL. That's life.

Jurassic Park

Er is weer een hele dag onderhoud aan het systeem dat Second Life voor ons in de lucht moet houden en het is daarom down. Verveeld slenteren de verslaafden rond in RL. Totdat via msn kanalen het gerucht zich verspreidt dat Het er weer is. Iedereen logt tegelijk in waardoor het prompt weer mis gaat. Maar toch na stug volharden schiet ik door naar Mikki's Pool. Als een van de eersten kennelijk want het is er nog erg rustig. 'Cooly Writer has won L$ 5 for just being here,' klinkt het door Mikki's luidsprekers. Geen kunst een loterij voor mij alleen. Ik zet mijn vriendenlijstje op scherp om te zien of er nog speelkameraden zijn.
Ik had in een lijstje met parken gezien dat er ergens dino's waren en stel mijn speelmakker voor daar eens heen te gaan. Alleen is ook maar alleen en samen valt er meer te beleven. We suizen naar *Jurassic Park*. Vanaf de aankomstplek, bij een grote tijdreisring, zoals in de film *Stargate*, is het nog een eindje lopen. Bordjes dinopark volgen.

Dan staan we voor de ingang. Het is een sluis met twee deuren die luid sissend opengaan en zich weer achter ons sluiten. We komen in een centrale ruimte die als ontvangsthal fungeert. Geduldige avatars kunnen daar van alles te weten komen over de verschillende dino's die het park bevolken. En na afloop van het bezoek zijn er nog souvenirs te krijgen. En alles is gratis.
We drentelen nog wat rond, links en rechts kijkend en gaan dan naar de sluis die ons naar de dino's moet leiden. Deuren gaan met veel spannend geruis voor ons open en klappen met metaalgeluid weer hard achter ons dicht en we staan buiten. Geen dino te zien nog, maar we zijn op onze hoede en lopen voorzichtig een stukje weg van de deur. Dan begint het te regenen. Het valt met bakken uit de lucht. Het vogelgeluid verstomt en we horen alleen nog maar het geluid van de vallende regen, die het zicht op de omgeving belemmert.
Ineens ontwaar ik tussen de struiken een fel oranje kop met loerende felle ogen. Een dino! Ik wijs Laudy waar hij staat en we sluipen voorzichtig naar het beest toe. Hij blijft echter steeds maar in die zelfde pose staan en lijkt steeds minder gevaarlijk.

Ik wordt overmoedig en klim hem op de rug. 'Dat moet je niet doen hoor,' zegt Laudy, die mijn suïcidale neigingen in SL steeds serieuzer begint te nemen, 'dat staat hier op dit bordje.' Er gebeurt echter nog niks met me en relaxed op de kop van de dino gezeten maak ik een zelfportret. Om thuis mee op te scheppen als ik hier een huis had in SL.
Ik klim er weer af en we gaan op zoek naar andere parkbewoners, beklimmen heuvels en dalen die voorzichtig weer af, wringen ons door het struikgewas, en staan dan plotseling oog in oog met een Raptor. Een levensechte met scherpe klauwen, die op geringe afstand staat van zijn nest, waarin een van de eieren al is uitgekomen. Een felle moeder waarschijnlijk. Ik moet oppassen dus.

We benaderen haar behoedzaam. Maar ook deze dino blijkt reeds enige tijd over de houdbaarheidsdatum heen te zijn en al in vergevorderde staat van fossilisatie te verkeren. Ik, als amateur paleontoloog, die alles van fossiele trilobieten denk te weten, zie dat meteen. Tegen de waarschuwende kreten van Laudy in waag ik me op zijn rug en later op zijn kop. Maar nu gebeurt er toch wat, de kop schudt wild heen en weer als een rodeostier en probeert me af te werpen, maar dat lukt niet.

Ik vraag haar erbij te komen zitten voor een foto voor thuis. Eerst wil ze niet maar met wat overredingskracht lukt het een unieke foto te maken. Snel eraf en nog even bij het nest kijken of er inmiddels al wat meer eieren zijn uitgekomen, en dan weer naar binnen, naar de souvenirs. We merken niet dat de buitendeur open is blijven staan. Laudy kijkt nog wat rond en ik schaf me een doosje aan met drie schattige blauwe dinootjes, pak ze een voor een uit en loop er een tijdje mee in de hand door de ontvangstruimte.
Laudy, die het leven voor de dood verkiest, en dus wat minder gecharmeerd is van alles wat toch al versteend is, wil wel weer wat anders en stelt voor naar een saloon te gaan. Ze wil een echte man, een cowboy en gaat vast vooruit. Vanuit de verte klinkt haar opgewonden roep Yee Haw!

Maar op dat moment gaat de binnendeur met luid onheilspellend geraas open en stormt er een dino, die nu wel echt beweegt de ontvangstruimte binnen. Hij botst tegen mij aan en ik ren voor mijn leven. Gelukkig is Laudy al weg: vrouwen en kinderen eerst. Ik ren een rondje en zit dan ineens achter de dino aan in plaats van de dino achter mij. Dinojacht! Ik drijf hem op en hij loopt zich klem tegen de souvenirbalie. Don’t push it Cooly, gonst het door mijn hoofd en snel druk ik op de ok knop van Laudies teleportverzoek. Yee Haw! Net op tijd.

Bonnie and Clyde

Ik plof voor haar neer in het cowboystadje *Tombstone* in het Wilde Westen en krabbel overeind. Het is een kleine stad, niet meer dan een brede zandweg, met links en rechts huizen zoals je die in cowboyfilms geregeld ziet. Een bank, een smid, een saloon, een winkel, het bureau van de sheriff en een dorpsdokter. Aan het ene uiteinde van de weg staat een groot gebouw en aan het andere einde ligt een farm. We staan dichtbij de farm voor een ruime winkel en gaan naar binnen. Er worden cowboyattributen verkocht. Laarzen, hoeden, kleding, gitaren, zadels, riemen, geweren en revolvers. Mooi maar wel duur allemaal. In het midden van de winkel is een trap naar de bovenverdieping waar nog meer waren staan uitgestald. Er zijn zelfs doodskisten te koop en je kunt uitproberen hoe ze liggen.

Van buiten klinken de voetstappen van een voorbijkomend paard. Nieuwsgierig ga ik de trap af en loop de straat een eindje in, terwijl Laudy nog even doorshopt, en zie een knol traag voortstappen door de dorpsstraat, met op zijn rug een betoverend mooie fee met lange blonde haren in de vorm van een ontplofte ster. Een supernova. Ik vraag haar of ik ook eens een ritje mag maken op die knol, maar ze zegt dat dit geen gewoon paard is, maar een eenhoorn en dat er maar plaats is voor één persoon. En inderdaad zie ik nu aan de voorkant van het paard een lange hoorn iets omhoog uit de kop tevoorschijn komen.

Verwonderd kijk ik haar na terwijl ze rustig voort sjokt naar het andere uiteinde van de straat, waar ook een paard staat opgezadeld met een voorname man erbij in cowboy-kleding. Zo te zien niet zomaar de eerste de beste cowboy.
Laudy is inmiddels ook uitgekeken in de winkel en samen slenteren we langs de huizen naar het andere uiteinde van de straat waar de eenhoorn zich bij het andere paard heeft gevoegd. De fee en de cowboy staan daar met elkaar te praten en naar hun paarden te wijzen. Ik wil proberen even op het paard te gaan zitten, maar de cowboy verzoekt mij vriendelijk, doch met nadruk of ik van zijn paard af wil gaan. En in dit schietgrage Wilde Westen is zo'n verzoek een bevel waaraan ik toch maar graag gehoor geef. Want op een roemloos einde zit ik nu ook niet te wachten.

Links van het grote gebouw waarvoor de paarden staan, horen we opgewonden kreten van een vrouw. Als we om de hoek van het gebouw lopen zien we haar een woeste rodeostier berijden. Met een hand aan de nek en de andere triomfantelijk in de lucht wordt ze wild voor- en achterover geschud terwijl de stier haar van zijn rug probeert te krijgen. Ze valt eraf, maar even later springt ze er weer op en probeert het opnieuw. Dit wil ik ook wel eens doen, tenslotte kijkt Laudy toe en ik wil haar graag laten zien dat ik meer in mijn mars heb dan een verzameling suffe trilobieten. Zodra de stier vrij is spring ik erop. Hij gaat wild te keer. Ik ben er nog niet afgevallen of die andere vrouw zit er alweer op. Ze gunt de stier geen moment rust wat een goede strategie is natuurlijk.

Ik roep Laudy toe dat ze haar kans moet grijpen zodra die vrouw er afgeworpen is. Intuïtief voel ik dat ze hier op haar plaats is, dat ze dit beheerst. Laudy, die het liefst in een spijkerbroek loopt is een cowgirl. Niet voor niets is dit de plek die zij heeft uitgekozen. Ik ga eerst nog een keer en wanneer ik eraf val springen de beide dames meteen tegelijk op de stier die nu nog woester te keer gaat. Beide zitten ze, elkaar en de stier stevig vasthoudend op zijn nek en worden wild heen en weer geschud. Laudy wordt er als eerste afgeworpen en de stier trekt zich terug in zijn stal, maar wat steekt daar halverwege uit zijn rug, het is de ander dame die door Laudy zo diep in de stier gedrukt is dat ze er nu klem in zit en wanhopig om

hulp roept. ‘Kijk nou wat je gedaan hebt,’ voeg ik Laudy verwijtend, maar ook met enig leedvermaak toe.

Als ze is uitgelachen en de tranen uit haar ogen heeft geveegd lukt het haar de vrouw weer te bevrijden. Maar dan gebeurt er weer precies hetzelfde. Weer springen beide vrouwen woest en elkaar geen strobreed gunnend bovenop de arme nu toch wel zeer vermoeide stier. En weer zien we, als Laudy afgeworpen is, de andere vrouw half in de stier vastzitten. Het is iets met vechtende vrouwen dat ik nooit helemaal zal kunnen bevatten, maar ze weet de ander wel haar plaats te wijzen, dat is duidelijk. Met tranen in de ogen bekijken we beide het schouwspel.
Ik heb wel trek gekregen in iets, en we lopen voor het grote gebouw langs, waar de paarden nog steeds staan te trappelen van ongeduld, terwijl de twee eigenaren met elkaar over koetjes en kalfjes staan te praten. Typisch een conversatie voor cowboys. Wij lopen naar de saloon op de hoek en gaan naar binnen. Het is een ruime eetgelegenheid, met een gedekte tafel, waar we helaas om onbekende redenen niet aan kunnen gaan zitten. Omdat er verder niemand is vinden we het ook eigenlijk niet zo gezellig om hier te eten, gaan weer naar buiten en slenteren terug in de richting van de farm.
Laudy schiet links een hotelletje binnen om er even een kijkje te nemen. ‘Hé, een slaapkamer,’ en ‘lekker badderen,’ hoor ik haar zeggen en dat maakt me nieuwsgierig. Snel zoek ik in het hotel mijn weg naar boven maar op de overloop

kom ik haar al weer tegen. Waar is dat bad, vraag ik nog. Ze laat het me zien en ik ga erin liggen met de kleren aan. Het moet wel netjes blijven en bovendien worden die kleren zo ook eens een keer schoon. Cowboys schijnen dat meer te doen weet ik uit films.

In de hal wil ik galant de voordeur voor haar opendoen, maar heb niet in de gaten dat ze op de verkeerde plek staat en de deur zwaait met een knal tegen haar aan. ‘Kijk nou wat je doet,’ zegt ze verwijtend, maar ik kan het niet helpen ik moet vreselijk lachen. Ik kom niet meer bij en kan pas na een tijdje met trillende vingers ‘sorry’ zeggen. ‘Leedvermaak hè,’ hoor ik haar nog zeggen terwijl ik de deur, die inmiddels vanzelf al weer was dichtgegaan nogmaals openzwaai. En ja hoor, weer met een klap precies tegen haar aan. Nu kan ik werkelijk niet meer! Pauze, asjeblieft! Eerst naar de wc voordat we verder gaan met deze slapstickmovie. Ook aan Laudies zijde blijft het een tijdje verdacht stil.

Weer buiten, lopen we verder naar de farm en gaan door het hek het erf op. Er brandt een kampvuur en er draait een flink varken aan het spit. ‘Mmm, lekker,’ laat ze zich ontvallen als ze erlangs loopt naar de stal.
In de stal staat een paard in een box, en daarboven is de hooizolder. Instinctief troon ik haar mee naar boven en ga daar op een hooibaal zitten. Vanuit de andere hoek tegenover het gat in de vloer hoor ik haar neuriën, oooohhhhmmmm, oooohhhhmmmm, en zie dat ze in lotushouding een stukje boven het aardse hooi zweeft en volledig in zenmeditatie is gehuld. Nieuwsgierig loop ik naar haar toe, maar zie het gat in de vloer over het hoofd en val met een smak in de paardenvoerbak. Ik strompel weer naar boven en vraag haar of ze mij dat mediteren ook kan leren. Want ik hoop dat ik daarmee die vage, soms verontrustende gedachten over SL, die mij al een paar dagen plagen en waar ik soms nachten van wakker lig, op een rijtje kan krijgen.
Even later zweven wij tegenover elkaar diep naar binnen gekeerd enige centimeters boven het hooi. Maar het lukt me niet mij voldoende te concentreren. We lijken Bonnie en Clyde wel op een hooizolder is de frivole gedachte die steeds weer bezit van mij wil nemen.

Laudy is klaar met mediteren en is de schuur uitgelopen. Ze loopt er links omheen naar achteren, waar een vijvertje is met wat eenden erin en twee bevers. Daarachter is een wc, ze gaat erop, met de deur nog open, voor de frisse lucht. Ik wend mijn hoofd discreet af en bestudeer de bewegingloze bevers. Ik moet na haar ook maar even en haal opgelucht adem.

Ooit gaf ik Laudy op het zwembad klompen en een pistool en ze merkte toen op dat we daarmee een rollenspel zouden kunnen spelen en een bank zouden kunnen beroven.

Hier zouden we dat kunnen doen.

Ze loopt weg, naar het huis dat bij de farm staat en gaat naar binnen. Het haardvuur brandt en in de woonkamer staat een groot tweepersoons bed en een eettafel, waarop de koffiepot pruttelt. Terwijl ze zich op het bed nestelt met een goed boek over de constructie van kluizen in bankgebouwen, schenk ik mezelf een sterke bak koffie in. Ik moet scherp

nadenken nu. Het mag niet weer misgaan met die bank zoals toen. Ik schenk ook voor haar een kopje in en ze komt erbij zitten. We overleggen een strategie.

Dan gaan we op weg, naar de bank, halverwege de straat aan de rechter kant. ‘Voorzichtig, Clyde,’ roept ze als ik mijn revolver pak. Ik ga naar binnen, maar er is niemand! Ik berg het pistool weer op. We zoeken ons een weg door het bankgebouw en vinden achter een deur de toegang tot de kluis. Ik ben het nog niet verleerd, Na wat prutsen aan het slot schiet plotseling de kluisdeur open en staan we oog in oog met een kist vol blinkend goud. Ik zie haar grijpen naar het goud maar ze kan er niks mee.
Ik ga naar buiten en bij de gevangenis van de sheriff naar binnen, Er zijn twee cellen, die met tralies afgesloten kunnen worden. Ik loop een van de cellen binnen, maar het hek valt hermetisch achter me dicht en ik kom er niet meer uit.

Dit is natuurlijk een ingeprogrammeerde truc, eerst laten ze je onbelemmerd de bank beroven en sluiten je dan automatisch op. Ik roep om hulp. Laudy roept me en vraagt waar ik nu weer uithang. Even later kijkt ze om het hoekje een ziet me achter de tralies. ‘Help me eruit,’ vraag ik, maar dan voltrekt zich plotseling iets buiten onze wil. Ineens is ze verdwenen, off line, een vette crash.

‘Kan iemand mij helpen,’ roep ik door de tralies. Ik hoor voetstappen naderen en het geluid van een stok. Stap stap tik, stap stap tik. Dan zie ik de nieuwsgierige blik van een oude vrouw die met een invalidenstok onder haar oksel het gebouw van de sheriff binnen komt strompelen. ‘Kunt u mij hier uitkrijgen,’ vraag ik beleefd. ‘Waarom zit je daar,’ vraagt ze, niet ten onrechte, want ik zou een moordenaar kunnen zijn en zij is niet snel ter been. Ik leg haar de situatie voor en zij besluit mij er met haar teleportatiegave uit te halen. Teleportatie, stom, daar had ik zelf niet aan gedacht. Ze probeert het, maar staat te dichtbij en loopt tot mijn schrik de straat weer op. ‘Laat me niet in de steek, oude vrouw!,’ roep ik haar in paniek rakend na. Maar even daarna sta ik voor haar op de straat. Ik zou de stok wel voor haar willen dragen, zo blij en opgelucht ben ik. ‘Mag ik u kussen,’ vraag ik beleefd, maar haar antwoord is ondubbelzinnig duidelijk: nee. ‘Ik ben u wel erg dankbaar,’ zeg ik en dat mag.
Inmiddels heeft Laudy de zaak thuis weer aan de praat en ik vertel haar wat er tijdens haar afwezigheid is gebeurd. We lopen door de straat, links en rechts naar

binnen lijkend. Tot we bij het huis van de dokter komen. We gaan naar binnen, lopen door een gang en komen dan bij een deur die toegang geeft tot de behandelkamer. Er staan twee behandeltafels, waarvan een helemaal onder het bloed zit, met op de grond ook een grote plas. Laudy gaat met gevoel voor dramatiek op de bebloede tafel liggen, waarbij haar hoofd in de nek een onnatuurlijke knik krijgt. Of ze zojuist van de galg gehaald is en haar organen aan de wetenschap heeft geschonken. Ik ga op de andere behandeltafel liggen en sluit de ogen. Ook mijn hoofd ligt er wat verontrustend vreemd bij. Zou dit het einde van mijn verhaal kunnen zijn? Het einde waar ik zo mee in mijn maag zit, deels omdat het maar niet lukt het te vinden en deels ook omdat ik het eigenlijk niet wil, stoppen met het verhaal, dat eindeloos door kan gaan, het verhaal, SL.

Steeds meer alleen

Ik merk dat ik steeds vaker alleen ben in SL. Luuc zie ik niet vaak meer en Zara nooit, die zitten elders achter het nieuws aan en moeten hun stukjes schrijven. Nixon, zit nog wel in haar winkeltje aan het zwembad, maar heeft haar interesse in mij verloren omdat ik toch geen rokjes wil kopen en geen huizen wil huren. Ze heeft wel een metamorfose ondergaan en is als een echte puber ineens een enorm stuk langer geworden. Een mooie meid nu, geen kind meer.

Selina loop ik nog wel eens tegen het magere lijf, maar dan heeft ze altijd maar even tijd. Ze heeft een baantje in SL gevonden. Iets in het ontvangstcommittee van het Duitse deel van SL, met de onbenullige naam *Apfelland Kostenlos*.
Ik was daar ooit een keer met haar geweest, toen ik er mijn Smeagol-pakje uit een kraampje meenam, waarmee ik Laudy op het zwembad de stuipen op het lijf heb gejaagd.

Ik ga daar nog een keer naar terug en land stomtoevallig precies voor Selina, die net bezig is een Duitse bezoeker de weg te wijzen. Ze vindt het leuk me even te zien, maar heeft nu geen tijd, sorry. Het werk wacht.

Geeft niet, zeg ik en slenter een rondje langs de kraampjes. Alleen is soms wel net zo rustig. Ik zie een vreemd uitgedoste man rondlopen, met een pitbull achter hem aan, die steeds in het Duits woof woof zegt. Dat lijkt mij ook wel wat een huisdier. In een van de kraampjes zie ik een doos met dieren. ‘Kostenlos’ natuurlijk.

Ik maak hem nieuwsgierig open en zie drie katten en nog een heleboel dieren en zelfs een kip. Ik neem eerst de kip in mijn rechterhand om te zien hoe die eruit ziet. Zij blijkt bijna zo groot als ik en potsierlijk loop ik nu met een enorme kip in het rond te zwaaien voor de verbaasde blikken van een Duits meisje dat met

stomheid is geslagen. Ik leg haar in verwarring uit dat het een kip is. Stom natuurlijk want dat kan ze zelf ook wel zien. Dan verruil ik de kip voor een zwarte kat, die ik op de kop bij haar staart vasthoud. Maar als ik die weer wil opbergen krijg ik haar om een of andere reden niet meer van mij af. Wild blijft ze om en door mij heen zwaaien.

Ik vlieg daarom met kat en doos naar de *Berkman sandbox area*. Daar stal ik alle dieren uit en ga ervoor staan als de dirigent van de dierentuin. Het blijkt een indrukwekkende verzameling. Er is zelfs een buitelende dolfijn bij, waar heb ik die toch meer gezien...bij een zonsondergang waarschijnlijk.

Maar Selina, met wie ik deze zandbak ooit eens deelde zie ik dus bijna niet meer. Een andere vriend, Shelley uit Amerika, is wel bijna altijd on line, maar zit zo dik in de vrienden, waarmee ze waarschijnlijk wekelijks haar verjaardag viert, dat ze geen behoefte meer heeft aan mijn klompendans.

En dan was er nog die mysterieuze Chinese miss Fairyfey. Voor het laatst gesproken toen ze van Londen weer naar Duitsland terugvloog en daarna nooit meer on line gezien.
Naarmate je langer rondloopt in SL verwateren veel van de aanvankelijk met enthousiasme begroete contacten en gesloten vriendschappen. De avatars komen niet meer in SL of zo weinig dat je ze uit het oog verliest. Je concentreert je steeds meer op een kleiner groepje. Je lijstje raakt leeg.
Ik begin het gevoel te krijgen dat ik het wel een beetje gezien en beleefd heb hier in SL maar wil nog een poging wagen en typ het sleutelwoord 'park' in. Ik krijg een enorme lijst terug en begin met een bezoek aan het meestbezochte park bovenaan. Het is allemaal prachtig gemaakt, bomen, bloemen, rotsen, bruggetjes met zoenplekken, watervallen, fluitende vogeltjes, vrijende vlindertjes. Knuffelplekken, rustplekken, meditatie-plekken en dansvloertjes. Midden in het park is een grote winkel waar vrouwen op zoek kunnen gaan naar het ideale lichaam. Plastische chirurgie, zelfs hier.
Meer van hetzelfde echter in al die vele andere parken. En het is overal zo stil. In een van de parken is een hondenkennel. Op het trottoir ligt een zielig scharminkel met boven hem de tekst 'adopt me'. Ik klik erop en schrik van het bedrag, zo'n 200 echte dollars! Daar trap ik niet in natuurlijk. Maar de hond weet nu wat hij moet doen. Als ik omkijk zie ik hem achter mij aankomen en als ik weer op hem afloop gaat hij op zijn rug liggen om over de buik gekriebeld te worden. Het doortrapte beest!
In een ander park is het wat drukker. Er is daar een life-uitvoering van een countryzangeres, die te oordelen naar het geluid niet gemakkelijk een plaats op een van de vele podia in Nashville zou weten te veroveren. Ze staat te zingen op een rotsplateautje, dat door een smal stukje water van het vasteland gescheiden is, waarop een groepje van ongeveer dertig toehoorders dansen, roepen en beleefd klappen. De situatie is er echter zo traag door geworden dat ik er bijna geen stap kan verzetten. Anders zou ik zeker naast haar zijn gaan staan.
Toch moeten er nog wel ergens spannende dingen gebeuren, want Luuc schrijft in de krant over de promotie van de nieuwe dvd van de film Zwartboek ergens in SL en over een auditie die je bij Paul Verhoeven zou kunnen doen. Maar daar moet je een nieuwsspeurneus voor zijn. Ik zoek 'zwartboek' op, maar vind niks, dan 'Verhoeven', en ja er is een avatar die zich Verhoeven Writer noemt, een broer van Luuc en mij dus. Hij verwijst naar een auditie voor 'Black book' in *Dropzone 4*. Even later land ik daar en zie achter een terras een grote loods staan. Als ik om de loods ben heengelopen zie ik op een plein daarvoor de poster van Zwartboek.

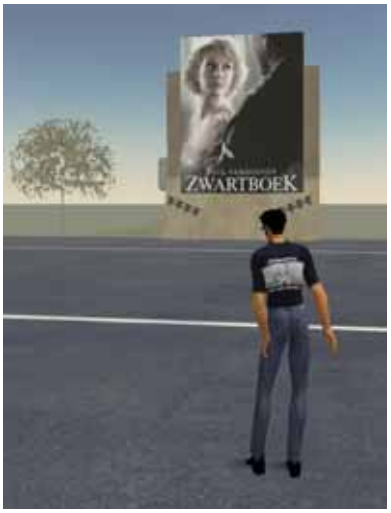

Vlak daarbij is de ingang van de loods en binnen zie ik een opstelling van de filmset. Op een behandeltafel ligt een gewonde soldaat die van een kogel in zijn schouder verlost moet worden. Daarvoor staat een tafel met beeldschermen en drie regisseursstoelen waarvan een van Paul. De set is verlaten. Ik loop nieuwsgierig rond de behandeltafel, ga op de patiënt zitten en daarna op de stoel van Paul Verhoeven.

Ontspannen met de handen gevouwen in de nek wacht ik ongeduldig wippend met mijn voet af. Er komt een man binnen die zegt dat hij auditie wil doen en ik vertel hem dat ik zolang de zaken van mijn broer Paul waarneem. ‘Dan kom ik maandag wel terug,’ zegt hij slim en verdwijnt in een wolkje.

Even daarna komt een jong meisje met een rond rood wollen mutsje de set optippelen. Ik vraag haar ‘do you want to become a movie star?’

Het is even stil en dan snauwt ze in onvervalst Nederlands: ’Je moet niet denken dat je hier werkt, want dat doe je niet!’ Ik zeg tegen haar dat dat klopt, maar dat de vraag daarmee wel blijft staan. Ze geeft er geen antwoord meer op. Ik sta op, loop wat rond en zeg dan in het voorbijgaan: ‘Paul zoekt nog iemand voor de rol van een bitch, misschien iets voor jou?’ Kleine rookwolkjes komen onder haar gebreide mutsje tevoorschijn.
Als ik later de set nog eens aan een kennis laat zien zie ik beide filmsterren in spé weer de loods binnenkomen. Ze zijn vastbesloten door te stomen naar Hollywood. Met Luuc is het echter minder goed afgelopen, hij heeft de auditie niet gehaald. Hij wordt nog gebeld.
Ik zou nog wel wat meer van die plekken willen bekijken maar heb niet zo’n zin om weer nieuwe contacten te leggen. Het kost veel moeite en het is meestal maar van korte duur. Het heeft eigenlijk niet veel zin. Alleen in een bijzonder geval klikt het wat beter, waardoor het contact langer standhoudt en ik begin me te realiseren dat de kans daarop helemaal niet zo groot is. Om avonturen te beleven en rollen te spelen heb je speelkameraden nodig, die ad rem zijn en op het juiste moment maffe commentaren intypen. Echte vrienden dus, en die zijn schaars, net als in RL.

Ik ga een beetje gedesillusioneerd naar Luucs zitkuil in de woestijn om mijn tranen en gedachten de vrije loop te laten. Luuc is er niet. Er is niemand. Ik denk na over hoe deze wereld nu eigenlijk in elkaar zit. Hier zit ik, Cooly, een lonesome cowboy, far away from home. Heeft het tweede leven nog wel zin, somber ik. Een piekerkont heeft Laudy, die het allemaal veel luchtiger beleeft me ooit genoemd en dat is waar. Ik kan met weemoed terugdenken aan plekken waar ik samen met anderen was. Second Enschede, Mikki's zwembad, de Aloha's, het duikersdorp, Jurassic Park, het Wilde Westen.
Een gevoel van eenzaamheid overvalt me.

Laatste teleportatie

In Luucs zitkuil, waar eens gezelligheid heerste, raak ik in meditatie en merk plotseling dat er iets onstoffelijks vanuit mijn hoofd en ledematen naar boven gaat. Iets dat aan mij lijkt te trekken, dat mij stuurt, dat mij soms hoog verheft en op een andere plaats in SL laat neerploffen. Ik ben het niet die hier in SL leeft, nee ik wordt geleefd, bestuurd. Ik probeer omhoog te kijken, maar zie slechts de donkere met sterren bezaaide hemel.
‘Beam me up, Scotty,’ gonst het door mijn hoofd. ‘Beam me up, please.’

En dan ineens schiet ik omhoog. Een trilling gaat door mijn lichaam. Dit is niet een gewone teleportatie, dit gaat verder. Omhoog, steeds verder omhoog ga ik. Verder dan ik met het vliegtuig gekomen was.
En dan word ik plotseling beetgepakt en over een rand getild. Oog in oog met mijn schepper lig ik daar, in zijn hand. Ik zie een traan in zijn ogen. Touwen hangen slap naar beneden. Scotty, denk ik nog, dit moet Scotty zijn. En dan wordt het zwart. Het leven ebt weg uit mijn zo prettig studentikoos lichaam, waarin ik zulke leuke avonturen beleefde, wat moeders zo graag wilden vertroetelen. Mijn leven, mijn korte tweede leven, het is voorbij.
De poppenspeler loopt, mijn zielloze lichaam aan zijn touwtjes over de grond voortslepend weg van het theater. De echte wereld in. De echte wereld...